

Dissertatio litterata continens observationes grammaticas et criticas in Philostratum, habita imprimis Vitae Apollonii ratione

<https://hdl.handle.net/1874/240734>

C. B. VAN WULFFTEN PALTHE.

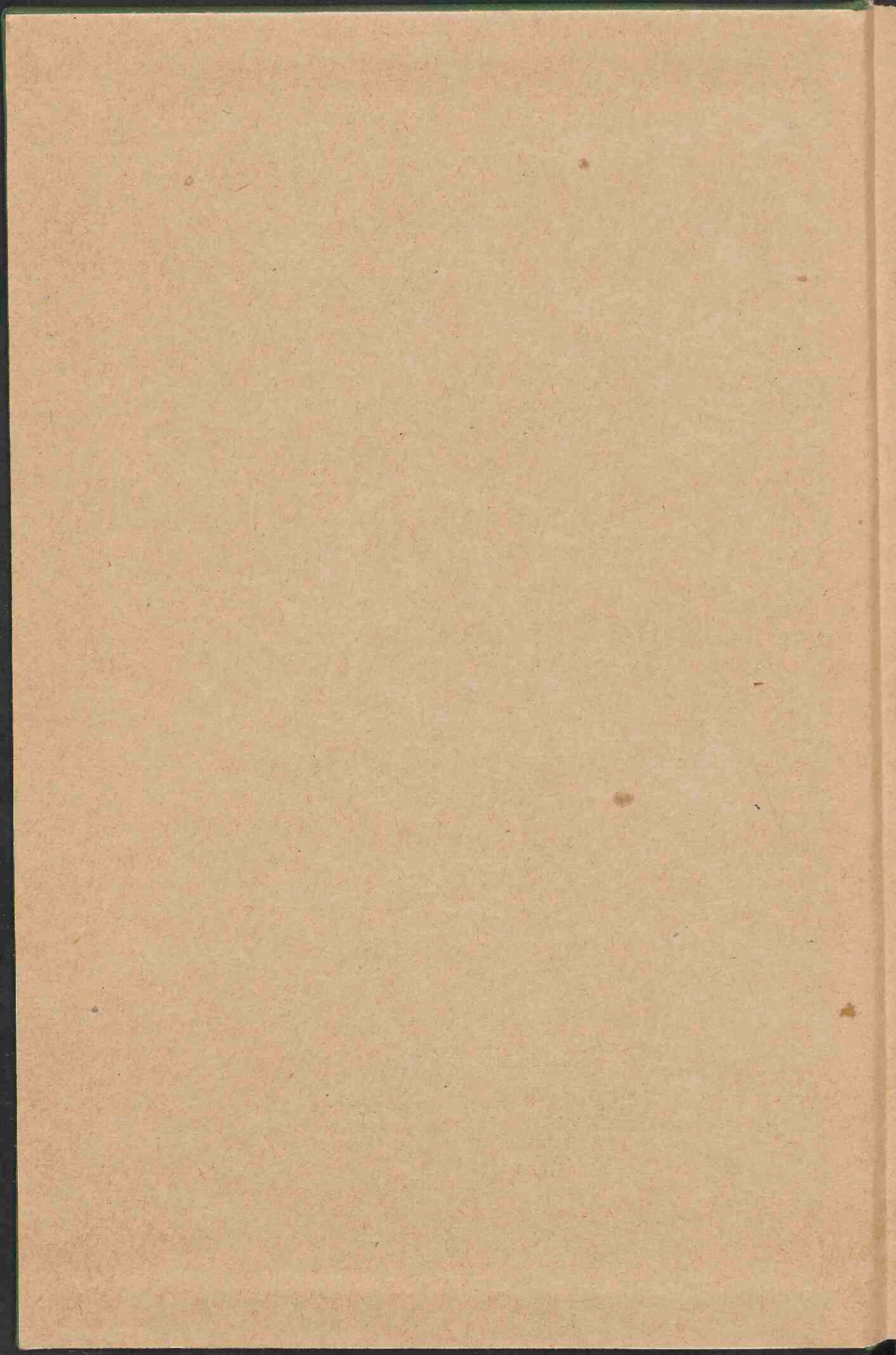
DISSERTATIO LITTERARIA

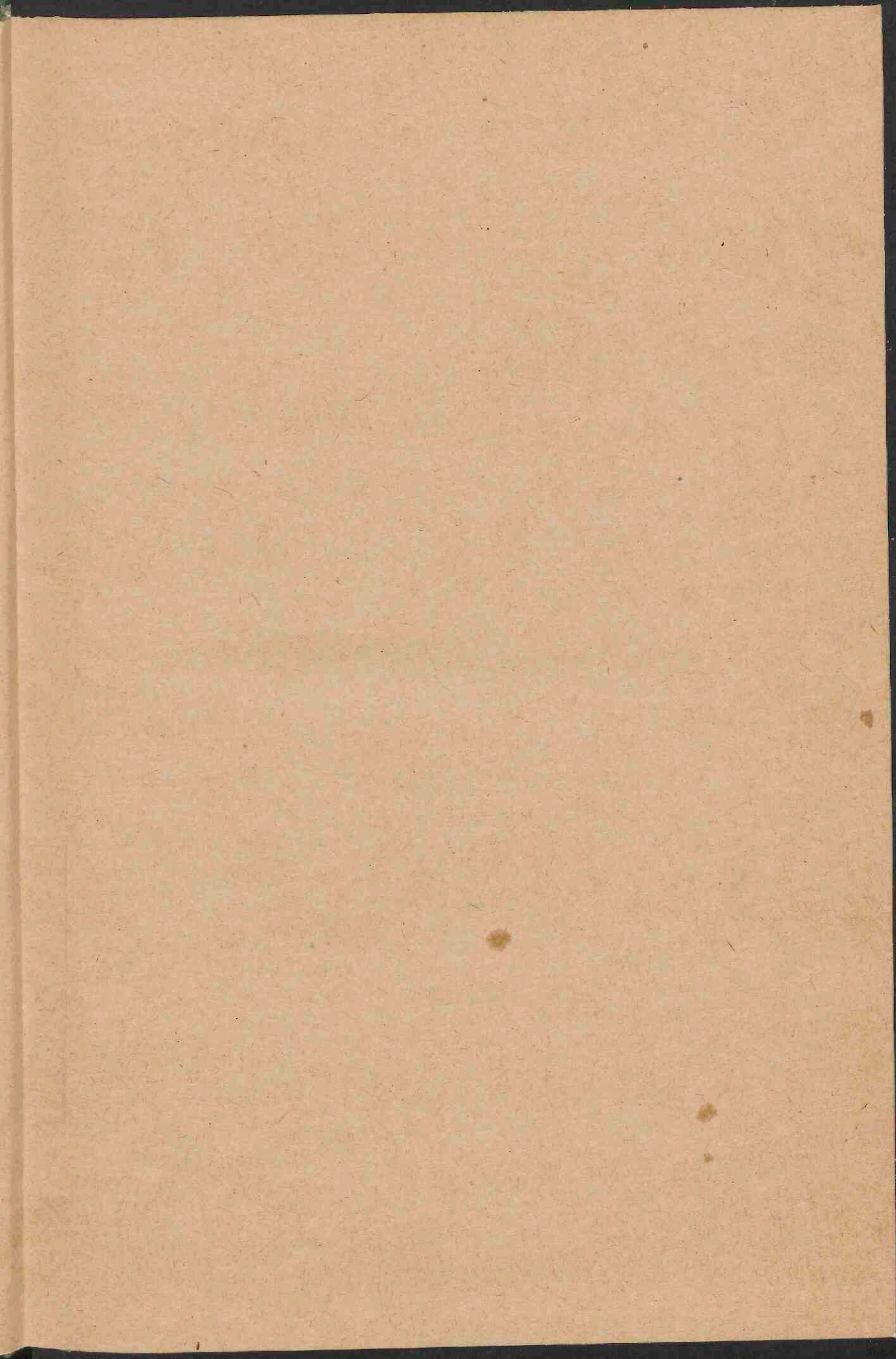
CONTINENS

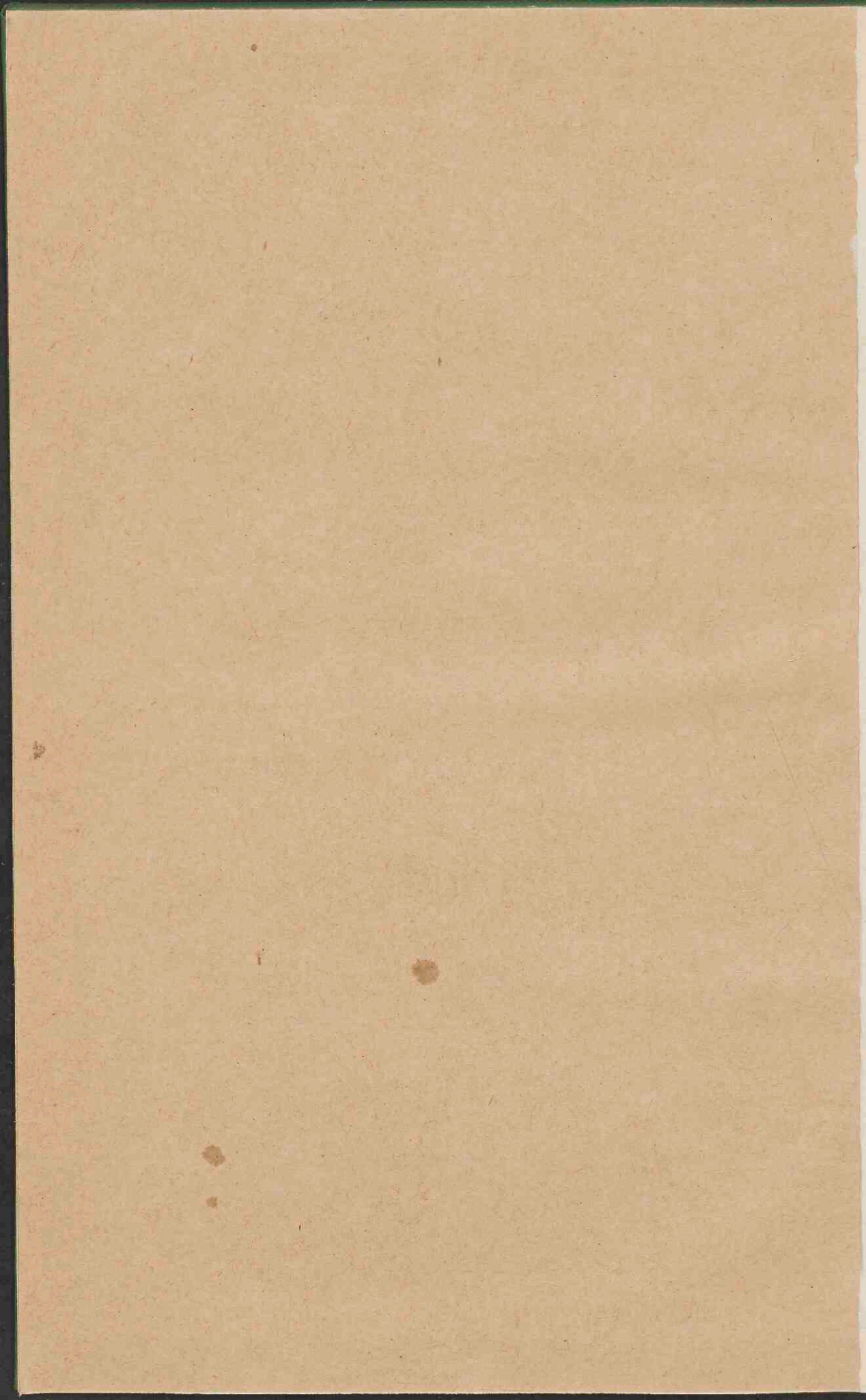
OBSERVATIONES GRAMMATICAS ET CRITICAS

IN

PHILOSTRATUM, HABITA IMPRIMIS VITAE
APOLLONII RATIONE.

DISSERTATIO LITTERARIA

CONTINENS

OBSERVATIONES GRAMMATICAS ET CRITICAS

IN

PHILOSTRATUM, HABITA IMPRIMIS VITAE
APOLLONII RATIONE.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT

#

PHYSICS DEPARTMENT

DISSERTATIO LITTERARIA

CONTINENS

Diss. Utrecht 1887

OBSERVATIONES GRAMMATICAS ET CRITICAS

IN

PHILOSTRATUM, HABITA IMPRIMIS VITAE
APOLLONII RATIONE,

QUAM

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

G. H. LAMERS,

Theol. Dr. et Prof.

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITTE-
RARUM HUMANIORUM DECRETO

PRO GRADU DOCTORATUS

SUMMISQUE IN

LITTERARUM CLASSICARUM DISCIPLINA HONORIBUS
AC PRIVILEGIIS

IN UNIVERSITATE RHENO-TRAIECTINA

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS FACULTATIS EXAMINI PROPONET

CAROLUS BERNARDUS VAN WULFFTEN PALTHE

OLDENSALENSIS.

D. XXIV M. SEPT. MDCCCLXXXVII HORA I.

LUGDUNI-BATAVORUM,

APUD E. J. BRILL.

MDCCCLXXXVII.

DISCONTINUED PUBLICATION

Copyright

DEPARTMENT OF THE ARMY

PHOTOGRAPHY, LIGHTS AND VIEWS

OF THE ARMY

G. H. FARRIS

AND SENIOR ASSISTANT

PHOTOGRAPHER

PRO GRADE PHOTOGRAPHER

PHOTOGRAPHER

PHOTOGRAPHER

PHOTOGRAPHER

PHOTOGRAPHER

PHOTOGRAPHER

TYPIS E. J. BRILL.

PATRI CARISSIMO.

LIBRARY OF THE

P R A E F A T I O.

Cum satius habuerim, ea, quae in praefatione exponi solent, in fine opusculi mei collocare, tamen hac uti lubet occasione, ut Vobis, Viri Clarissimi, quorum institutione frui mihi contigit, palam gratias agam pro beneficiis in me collocatis.

Tibi imprimis, Clarissime VAN HERWERDEN, qui promotoris munus suscipere voluisti, quam multa debeam, nunquam obliviscar. Cum temporis angustiis oppressus tenerer, Tu, maiore quam sperare potueram, celeritate libellum meum perlegisti, errores mihi demonstrasti, egregia doctrina adiuvare me non dubitasti.

Vos quoque, Viri Clarissimi, FRANCKEN et WIJNNE, quorum scholas frequentasse grato animo in perpetuum recordabor, sinceram accipite gratias pro magnis erga me meritis, pro humanitate, qua semper me estis prosecuti.

Etiam Vobis gratias persolvo, Viri Clarissimi, BRILL et OPZOOMER, quorum discipulum olim me fuisse nequaquam immemor ero.

PRAEFATIO.

Minime Tu silentio mihi praetereundus es MEHLER, quo Rectore munere fungi mihi contigit.

Multis ipse negotiis detentus nunquam me consilio tuo egentem deseruisti, saepius, cum difficultatibus opprimerer, viam monstrasti, stimulos mihi addidisti.

Quid tibi in hac conscribenda dissertatione debeam, nunquam me esse obliturum persuasum Tibi esto.

CAPUT I.

QUAE PHILOSTRATI E XENOPHONTE SUMPSERUNT.

Quicumque Graecos scriptores sequioris aetatis, qua par est industria, perlegerit, permultos studio antiquorum, Atticorum imprimis scriptorum, diligentem operam dedisse, facile cognoverit.

Quodsi nobiscum reputamus, iam antiquorum plures, quorum unum nominasse sufficiat Demosthenem, quem saepissime Thucydidis libros descripsisse Lucianus nobis auctor est ¹⁾, ad ingenium exercendum, praestantis cuiusdam sive historici sive poetae sive oratoris opera lectitasse, mirum non est eos, qui post Christum natum vixerint, non minore industria veterum exemplaria trivisse.

Sed alia veterum, alia recentium mens erat. Illi enim, summa sane indole praediti, optimis exemplis diligenter legendis animos excolere studebant, postea vero, nullum ducem secuti, suo quisque more scribebant; hi tamen, quo

1) cf. Luc. adv. Ind. 4. καὶ τὰ τοῦ Θεουκιδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους δατάκις μεταγεγραμμένα εὐρέθη καλῶς, ubi καλῶς librario mirabundo tribuendum mihi videtur.

magis remoti erant ab aurea aetate litterarum graecarum, eo maiore cura id agebant, ut, quae ex aliorum libris essent lucrati, in sua scripta transferrent, quare imitatores potius quam scriptores dicas.

Qui, cum reliquorum libros minime neglegerent, unum Atticum potissimum scriptorem eligebant, quem imitandum sibi proponerent.

Imitandi ratio duplex esse cum possit, imitatorum duo sunt genera; alii enim *in argumento*, alii *in elocutione* exempla sua sequi solent.

Utriusque generis festiva specimina Lucianus affert in libello de historia conscribenda. In numero horum et *Flavius Philostratus* 1), qui Vitam Apollonii scripsit, et Philostratus Iunior habendi sunt. Quos, data opera, *Xenophonteam elocutionem* secutos esse, pro viribus meis exponere mihi est

1) Quot libros Philostratorum quisque scripserit, diu et multum inter viros doctos disceptatum est. Acquiescendum erit, si quidem in re tam difficili et lubrica quidquam pro vero et explorato amplecti licebit, in Bergkii iudicio, quale proposuit in libello: Fünf Verhandlungen zur Geschichte der Griech. Philos. und Astronomie, ed. G. Hinrichs, Leipzig 1883. Mihi vero id agenti, ut similitudinem inter Philostratorum et Xenophontis scribendi rationem indicarem, non anxie unus videbatur ab altero seiungendus (primum enim non curo nec quartum), cum in utroque idem servile imitandi studium mihi viderer agnoscere. Bergkius in fine libelli pag. 183 varia scripta Philostratorum ita inter singulos distribuit:

Philostratus I:

Νέρων.

Philostratus II:

Τὰ ἐξ τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον.

Βίαι σοφιστῶν.

Ἐπιστολαὶ ἐρωτικάι.

? Γυμναστικός.

Philostratus III:

Εἰκόνες.

Ἱεραικός.

Philostratus IV:

Εἰκόνες.

propositum. Atque hanc disquisitionem ita instituem, ut primum de singulis vocabulis, deinde de locutionibus agam, postremo locos quosdam a Philostratis e Xenophonte tantum non exscriptos demonstrem.

A. DE SINGULIS VOCABULIS.

a. Substantiva.

Ἄνθρωπος. Hoc vocabulum apud Xenophontem constat saepe in pronominis demonstrativi locum cecidisse; in qua re Philostratum eius vestigia legisse apparebit; Cyrum ille, hic Apollonium imprimis sollemni modo sic indicare solet. cf. Vit. Ap. I. 32. p. 41: ¹⁾ ταῦθ' ὁ Δάμις μὲν διαλεχθῆναι φησι τὸν ἄνδρα, Ἀπολλώνιος δ' ἐπιστολὴν ἀντὶ πεποιήται.

cf. I. 2. p. 4; I. 34. p. 41; III. 12. p. 102; IV. 1. p. 140; 42, 43, p. 183; 47, p. 188; VI. 40, p. 276; 41, p. 277, passim. Xen. Anab. I. 3. 12 ²⁾; ὁ δ' ἄνθρωπος πολλοῦ μὲν ἄξιος (φίλος), ᾧ ἂν φίλος ᾦ, χαλεπώτατος δ' ἐχθρός, ᾧ ἂν πολέμιος ᾦ. cf. I. 8. 26.

Ἐγκεφάλος substantivum, medullam palmarum indicans, legitur Vit. Ap. II. 26. 3. p. 78: τὰ δ' ἐμὰ σιτία λάχανα καὶ φοινίκων ἐγκεφαλοὶ, κτε.

Idem legimus apud Xenophontem Anab II. 3.16: ἐνταῦθα

1) Priores numeri locos ex Edit. Paris. (Firmin Didot, MDCCCLXXVIII) laudatos indicant, paginae sunt Edit. Kays. Turici, MDCCCLXIV.

2) Locos laudabimus ex Edit. Paris. Firmin Didot MDCCCLXXVIII.

καὶ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος πρῶτον ἔφαγον οἱ στρατιῶται, κτέ.

Cum in aliis scriptoribus atticis hoc sensu non legatur, nostro scribenti Xenophontis locum obversatum esse suspicamur.

Ἔδος substantivo, ea vi adhibito, ut significet *statuam* uterque identidem utitur.

cf. Vit. Ap. II. 24. 77: τὸ δ' ἔδος αὐτὸ μαργαρίτιδος ξυγκεῖται ξυμβολικὸν τρόπον, κτέ; III. 58. p. 139; IV. 10. p. 148; 28. p. 167; V. 16. p. 200. Her. IX. 2. p. 706. Xen. Hell. I. 4. 12: τοῦ ἔδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, ὃ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

Ἐμπορία sensu peculiari, ut significet *merx* apud utrumque legimus.

cf. Vit. Ap. III. 24. 1. p. 114: ... λησται... ἐφοίτων περὶ τὰς πόλεις ἀναμανθάνοντες τίς τί ἄγοι κατιδόντες οὖν ἐμπορίαν λαμπρὰν τῆς νεῶς κτέ. Xen. Vect. 3. 2: καὶ οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσιν

Θύραι (αἰ βασιλέως). Hoc substantivum, quod legimus Vit. Ap. I. 28. 3. p. 37: ... εὐαγγελιζόμενοι ὅτι ἀνὴρ ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἐστήκει σοφός κτέ; eodem sensu peculiari usurpatum in Xenophontis libris saepius occurrit, ubi sermo est de regis Persarum domo, cf. I. 9. 3: πάντες γὰρ οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται. Si qui con-

tendat, Philostratum ex illo sumpsisse, non nimiae audaciae erit arguendus.

Ὀναρ a scriptoribus atticis pro adverbio usurpari solet.

Substantivi vim habet, more Homérico, in Vit. Ap. I. 29. 1. p. 37: ὄναρ δ' ἄρα τῷ βασιλεῖ τοιοῦτον ἀφίητο. eff. Imagg. II. 8. p. 822. Epist. LVI. Non aliter Xenophon. eff. Anab. III. 1. 11, 12, 13: ὁποῖόν τι μέντοι ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ.

Qua in re nescio an Philostratus Xenophontem imitatus sit.

Vocabula, ad rem venaticam pertinentia, ποδοστράβη (= tendicula qua cervi capiuntur) et προβόλιον¹⁾ (= venabulum), Philostratum ex Xenophontis libro de Venatione deprompsisse verisimillimum est.

Persica vocabula: ἄρμαμάξα, ἀναξυρίδες, ἀκινάκης, κάνδυσ saepius in Philostrati scriptis offendimus; quae tamen utrum apud Herodotum an Xenophontem legerit, parum constat.

Cum utrumque scriptorem *poeticis vocabulis* delectatum esse constet, hic ea recensebo, quae et apud unum et apud alterum offendimus. Cui tam multa debebat Philostratus, ab eo etiam haec orationis ornamenta mutuatum esse mihi quidem verisimile est.

1) Legitur etiam ap. Euseb. praep. ev. p. 330 A, a quo sumere non potuit, et τροπιῶς ap. Hyper. cf. Harpocr. Ed. Imm. Bekker p. 157: προβόλιον εἶδος δόρατος, ᾧ χριῶνται εἰ κινηγέται πρὸς τὴν τῶν σκυῶν θήραν. Ἵπερ-εἰδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριήρων τροπιῶς ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι· ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει, ἔστι μαθεῖν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος κινηγετικού.

Praecipua sunt :

- ἀγυιά.* Vit. Ap. VII. 14. 9. p. 295; Xen. Cyr. II. 4. 3, 4.
ἀνδρών. Vit. Ap. IV. 25. 4. p. 165; Xen. Conv. 1. 4.
δέρη. " " VII. 42. 3. p. 321; " Cyr. I. 3. 2; V. 1. 7.
θεσμός. Vit. Ap. III. 34. 1. p. 124; Xen. Cyr. I. 6. 6.
κτύπος. Vit. Ap. IV. 2. 1. p. 141; Xen. Cyr. VII. 1. 35; 5. 28.
μόχθος. Vit. Ap. VI. 11. 4. p. 242; Xen. Conv. 2, 4; 8. 40.
νᾶμα. Vit. Ap. III. 32. 2. p. 123; 35. 3. p. 127; Xen. Ven. 5. 34.
ὄλβος. V. S. II. 27. 6. p. 618. Xen. Cyr. I. 5. 9; IV. 2. 44, 46.
ὄχθη. Vit. Ap. III. 1. 1. p. 95. Imagg. I. 27. 7. p. 806; Hier. 3. 26. p. 686. Xen. Anab. IV. 3. 3; V. 17. 23.

b. Adiectiva, Adverbia.

Ἀγλευκῶς. Rarioris usus vocabulum, ex Laconum et Siculorum peculio desumptum, teste G. Sauppio ¹⁾, occurrit de lingua humana Vit. Ap. IV. 39. 1. p. 180: *ἐπὶ κῶμον ἔρχεται μεθύων ἄνθρωπος, οὐκ ἀγλευκῶς τῆς φωνῆς ἔχων.*

Idem offendimus apud Xenophontem in Hier. I. 21 ²⁾:

1) cf. Lexilog. Xenoph. Lipsiae Teubner MDCCCLXIX.

2) Zeune pro ἀτερπές et ἀκλειέστατον, quae leguntur Oec. 8, 3 et 4 ἀγλευκές legendum censet, motus auctoritate Suidae; cf. Suidam, ex recogn. Imm. Bekk. p. 16: ἀγλευκές τὸ ἀγδές ἑενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (8. 3), δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γὰρ ἐστὶ πάλιν παρὰ τῷ Ῥίνθωνι. καὶ ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀγδέστερου ἑενοφῶν Ἴερονι (1. 21).

Ἡ οὖν ὄρας τι τοὺς τυράννους ἡδίων ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν παρασκευὴν ἰόντας ἢ τοὺς ἰδιώτας ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ καὶ ἀγλευκέστερον κτέ.

Βαθύς. In ipso initio libri I. Vit. Ap. I. 4. 1. p. 6. advertimus singularem, aliis fere omnibus non usitatam, significationem, quam noster huic adiectivo tribuit.

De patria, patre, genere Apollonii mentionem faciens, ubi divitias eius commemorat, haec verba addit: *πλοῦτος γὰρ ὑπὲρ τοὺς ἐκεῖ, τὸ δ' ἔθνος βαθύ*.

Eadem est Xenophontis ratio, cui hoc adiectivum idem valet ac *πλούσιος* vel *ὄλβιος*. Oec. 11. 10 enim haec legimus: *οἱ δὲ δὴ δυνάμενοι μὴ μόνον τὸν ἑαυτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν, ὥστε καὶ τὴν πόλιν κοσμεῖν καὶ τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν, πῶς τούτους οὐχὶ βαθεῖς . . . χρῆ νομίσαι*; Saepius quidem apud alios hoc sensu occurrit, sed non ita ut de hominibus vel populo sit dictum, quare vix dubitandum videtur, quin Noster, ita scribens, locum Xenophontis ante oculos habuerit.

Ἐπίρρητος = *ἐπιβόητος*. Vix casui debere dicas hoc adiectivum inter Atticos non nisi apud Xen. Oec. 4. 2. occurrere: *καὶ γὰρ αἱ βαναυσικαὶ (sc. τέχναι) καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί εἰσι καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων*.

Noster utitur Vit. Ap. I. 12. 2. p. 14: *ἔλεγε δὲ ταῦθ' υποβρόπτων ἑαυτὸν . . . καὶ τί γὰρ οὐχ ἑλίττων τῶν οὕτως ἀσελγῶν τε καὶ ἐπιρρήτων*; cff. V. 7. 4. p. 193; VII. 23. p. 303. Epist. XXXVIII.

Ἐρασιχρήματος eff. Vit. Ap. I. 35. p. 43. V. S. II. 29. p. 621. Xenophonte excepto¹⁾, quem conferas Mem. I. 2. 5, nullum novi scriptorem, qui hoc adiectivo sit usus, unde statuere possis nostrum aut ex Xenophonte sibi sumpsisse aut ipsum de suo finxisse.

*Εὐξύμβολος*²⁾. Antiphonte excepto, neminem invenies qui hoc adiectivo eodem modo sit usus, quo Xenophon, apud quem Mem. II. 6. 5. verus amicus his verbis describitur: Ἄλλὰ ποῖον . . . ἐπιχειρήσομεν φίλον ποιεῖσθαι; Οἶμαι μὲν, ὃς τάναντία τούτων ἐγκρατῆς μὲν ἐστὶ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν, εὐορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὃν τυγχάνει κτέ. Significat hoc loco *facilem se exhibens vel benevolus*.

• Cum auctorem Vit. Ap. comparaveris, imitatore in flagrante tenes. cf. II. 34. p. 87: "Ἴνδοι", ἔφη, "παραίνεσεις τῷ βασιλεῖ ἄδουσιν . . . χρηστόν τ' ἀνίστασθαι καὶ εὐξύμβολον τοῖς ὑπηκόοις."

Ζυμίτης. Quoniam hoc quoque adiectivum rarissimi est usus, casui non tribuerim quod in utriusque scriptis legitur, cum ἄστος coniunctum.

1) Scriptt. postt. enim non curo, Nicetam Chon., Isid. Pelus., Io. Chrys. al., quia ab his sumere non poterat. Restat ut agam de verbis, quae apud Poll. I. 42. ed. Hemst. p. 28 leguntur: καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἔρασιχρήματος. Contendit igitur adiectivum ἔρ. in Platonis libris legi, quod cum in Tim. Lex. desideretur, minime credo. Ad hanc sententiam eo magis adducor annotatione Kühn., qui haec verba a Cod. A. abesse affirmat; ei assentitur Jung., haec addens: ἔρασιχρήματος deest in MS. et in ora est adscriptum.

2) cf. Suidam ex recogn. Imm. Bekk. p. 447: εὐσύμβολος ἀντὶ τοῦ βραδῶς καὶ εὖ συμβάλλον, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Πολιτικῷ, Harp.; cf. Harp. ed. Imm. Bekk. p. 90.

Cff. Vit. Ap. I. 23. 3. p. 27. Imagg. II. 26. p. 851.
Xen. Anab. VII. 3. 21.

Μεγαλογνώμων legitur V. S. II. 10. 3 p. 586. Scrip-
torum classicorum, quantum sciam, apud unum Xeno-
phontem reperitur, quod memoria haud indignum habemus.
Cff. Oec. 21. 8; Ages. 9. 6.

Μελετηρός = *exercitationum amans* legitur Anab. I.
9. 5, ubi Xenophon, amanti animo et manu elegantis-
sima, Cyri imaginem adumbrat. Quod adiectivum, cum
neque veteres scriptores adhibeant, neque recentes, Phi-
lostratum ex Xenophontis libro petivisse, suspicari licet.
cf. V. S. I. 23. p. 527.

Προβατευτικός, cf. Vit. Ap. VI. 43. p. 278: "λευ-
κός ὁ κύων, λάσιος, προβατευτικός" κτέ. Hic quoque
Philostratum e Xenophonte hausisse autumo, scribente
Oec. 5. 3: καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆται
τῇ γεωργίᾳ κτέ. Vocabulum legitur etiam ap. Libanium
(Vol. IV. p. 139. 23.) et Longum (3. 7.), scriptores IV et
V saec. p. Ch. N. Apud alios frustra anquires.

Τετράρρυμον (ἄρμα) legitur Xen. Cyr. VI. 1. 51
et 52; 4. 2. Vit. Ap. II. 42. p. 94. Imagg. II. 9. 2. p. 825.
Apud alium scriptorem non legitur, excepto Tzetze, scrip-
tore XII saec. p. Ch. N.

Adiectiva poetica, utrique adhibita sunt:

μιαίφονος. Vit. Ap. IV. 44. 3. p. 185; V. 33. 2.
p. 215. Xen. Cyr. VIII. 7. 17.

πολύχρυσος. Vit. Ap. VII. 23. 1. p. 303. Xen. Cyr.
III. 2. 25.

Adverbio, poetis usitato, *θαμά*, Philostratus saepius utitur. cff. Vit. Ap. IV. 36. p. 176; V. 9. 1. p. 195; VI. 33. p. 231. passim.

Idem legimus apud Xen. Mem. II. 1. 22.

Ἀναρτᾶσθαί τινα cf. Vit. Ap. VIII. 7. 46. p. 349: καὶ γὰρ ἂν μοι δοκῶ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν πορευθῆναι δι' αὐτόν, εἰ ἐρικτὰ ἦν ταῦτα, οὕτω με ἀνήρητο πᾶσιν οἷς φιλοσόφος . . . ἔπραττε. cf. V. S. I. 9. 2. p. 492. Activi huius verbi usus eo, quem etymologia demonstrat sensu, pluribus communis est; medium vero metaphorice dictum de eo, qui alium sibi devinciat, non nisi in Xenophontis et Philostrati scriptis occurrit ¹⁾.

Cff. Cyr. I. 4. 1. . . . ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρητο προσίων καὶ ἐνδηλος ὦν ὅτι ἠσπάζετο αὐτῶν τοὺς υἱεῖς. II. 2. 29; I. 1. 5.

Ἀνθεῖν ²⁾ cum compositis, de coloribus dictum, in Philostrati scriptis abundat. cff.: Imagg. I. 13. p. 784: ἐν γλαυκῷ δὲ τῆς θαλάττης ἀνθεῖ τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. I. 10. 4. p. 779 (*μετανθεῖν*); II. 7. 4. p. 821; 8. 4. p. 823 (*προσανθεῖν*).

Eadem vividī coloris significatio inest verbo *ἀνθεῖν* apud Xen. Cyr. VI. 4. 1: ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά.

Ἀπενιαυτίζειν cf. Vit. Ap. I. 13. 3. p. 16: . . . καὶ διὰ τοῦτ' ἀπενιαυτίσαντα εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος,

1) Legitur apud Him. Or. p. 772 et saepissime apud D. C., nec tamen idem significat.

2) Copiosius de *ἀνθεῖν* cum compos. et de substant. *ἄνθος* egit Hamakerus. Lectt. Phil. p. 33 sqq.

ὅς οὐτ' ἐφοίτησέ ποτ' ἐς Σκύθας κτῆ. Sensu eodem utitur, qui Vitam Apollonii conscripsit, quo alii ¹⁾ ἀπενιαυτεῖν uti solent.

Xenophonti Mem. I. 3. 13: Σοὶ δὲ, ὦ Κριτόβουλε, συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι, idem facere placuit, quare nescio an ex huius Scriptis verbum petiverit.

Ἐκκλησιάζειν = ad contionem vocare. Singulari et a veterum fere omnium ²⁾ sermone alienam significationem hoc verbum accepisse apud Xenophontem (Anab. V. 6. 37), accurate legentem neminem fugiet. Ibi legimus: Ξενοφῶν δ' ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδὲν ἂν τούτων εἶποι εἰς τὴν στρατιάν· ὑμεῖς δὲ συλλέξαντες, ἔφη, εἰ βούλεσθε, λέγετε. Ἐνταῦθα ἀποδείκνυται Τιμασίων ὁ Δαρδανεύς γνώμην οὐκ ἐκκλησιάζειν ἀλλὰ τοὺς αὐτοῦ ἕκαστον λοχαγοὺς πρῶτον πειρᾶσθαι πείθειν.

Non aliter Philostratus cf. Vit. Ap. VI. 38. I. p. 275: Στασιάζοντος δὲ τὴν Ἀντιόχειαν τοῦ τῆς Συρίας ἀρχοντος καὶ καθιέντος ἐς αὐτοὺς ὑποψίας, ὑφ' ὧν διειστήκεσαν ἐκκλησιαζομένη πόλις... ἔπηξαν, κτῆ.

Μειονεκτεῖν = μειῶν ἔχειν. Hoc verbum, cui opponitur πλεονεκτεῖν, ad cuius analogiam fictum est, apud Philostratum legitur, cum ἔλαττον ἔχειν ceteri dicant. cf. Vit. Ap. II. 35. 2. p. 87. Denuo in hac re consentit

1) Animadvertendum tamen est Buhnkenium ad Tim. p. 39 formas ἀπενιαυτεῖν et ἀπενιαύτησις, in libris Platonis melioribus omnibus inventas, reiicere, scribentem: At ego, re δευτέραις φροντίσι perpensa, ubique ἀπενιαυτίζω et ἀπενιαύτησις scribendum censeo." D. C. 46. 49 idem verbum adhibet alia significatione.

2) Legitur apud Aristoph. Vesp. 32: ἐκκλησιάζειν πρόβατα τυγκαθημένα, ubi schol. εἰς ἐκκλησίαν συναγεῖν; apud Aen. Tact. c. 9: ἐκκλησιάζσαντα τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας ἢ πολίτας ἄλλα τε προσιπεῖν αὐτοῖς.

cum Xenophonte, apud quem huius verbi usus frequens est. off. Cyr. VIII. 6. 23; Mem. III. 4. 6, passim. Hier. 1. 29; 4. 1.

Frustra apud bonae notae scriptores eiusdem usus exempla quaesivi, itaque dubitare vix possum, quin ex eius libris Phil. petiverit. *Μείον ἔχειν* legitur Anab. III. 2. 17.

Παλαμᾶσθαι cf. Vit. Ap. II. 33. 2. p. 86: τὸν γοῦν Ἑρακλέα τὸν Αἰγύπτιον καὶ τὸν Διόνυσον ξὺν ὄλοις διαδραμόντας τὸ Ἰνδῶν ἔθνος φασὶ μὲν ποτε ἐλάσαι ἐπ' αὐτοὺς ἅμα μηχανάς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶσθαι.

Vix alio quam tropico sensu invenies, hic vero significatione propria occurrit, ut sit *administrare, efficere*. Non aliter Xenophon, cf. Cyr. IV. 3. 17: Ὁ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζῶον, ἔφη, ἐζηλωκένας, ἐποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο, ὥστε... ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Ἵπέχειν ἑαυτὸν τινι (= se submittere alicui) legitur Vit. Ap. VII. 20. 2. p. 300: εἰ δὲ καὶ θρασέως οὕτω τὰμὰ εἶχεν... ἀλλὰ σοὶ γ' ὑπέσχον ἐμαντὸν τοιῷδ' ὄντι καὶ ἀγαπῶντί με.

Eodem verbo ad eandem rem significandam utitur Xenophon Cyr. VII. 5. 44: καὶ νῦν ὁράτε τούτους καὶ ἄλλους πλείονας... ὡς πράγματα ἡμῖν παρέξοντας. Εἰ οὖν τις τούτοις ὑφέξει ἑαυτὸν, λογίζομαι μικρὸν μὲν τι ὑμῖν μέρος ἐμοῦ μετεσόμενον, κτέ.

Ab aliis ¹⁾ non videtur eadem significatione usurpari.

1) Quae legimus Plat. Rep. 3 p. 399 B. (ubi libri plerique ἐπέχοντα, duo παρέχοντα habent, cf. Steph. Thes. Edit. Dind. T. VIII. p. 266) et App. B. C. 4. 26 cum iis, quae supra laudavimus, conferri possunt, non vero idem prorsus verbo ὑπέχειν exprimitur.

Φείδεσθαι cum genet. coni. significans *abstinere*, *se subducere*, ibi reperitur, ubi *ἀπέχεσθαι* vel simile quid desideres. cf. Vit. Ap. III. 28. 1. p. 118: „ξυνεχώρει σοι ἢ νεότης τὰ τοιαῦτα, ἐπεὶ δ' ἔς ἀνδρας ἐξαλλάττεις ἤδη, φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ ἐυκόλων.”

Quamvis a pluribus, et poetis et solutae orationis scriptoribus, hic illic adhibeatur, Xenophontem tamen imprimis vocabulo, hoc sensu adhibito, delectari videtur. eff. Cyr. I. 6. 19: Ἄλλὰ τοῦ μὲν αὐτὸν λέγειν, ἃ μὴ σαφῶς εἰδείη φείδεσθαι δεῖ, ὦ παῖ. ib. 35; III. 2. 28¹⁾. V. 5. 18.

Verba poetica et Ionica, quibus uterque orationem ornavit, praecipua haec sunt:

- βρύειν*. Vit. Ap. V. 5. 1. p. 191; Xen. Ven. 5. 12.
δαιμονᾶν. " " III. 38. 1. p. 128; Xen. Mem. I. 1. 19.
δουπεῖν. Vit. Ap. II. 11. 1. p. 60; Xen. Anab. I. 8. 18²⁾.
δρύπτεσθαι. Imagg. II. 9. 4. p. 826; Xen. Cyr. III. 1. 13; activum legimus, Vit. Ap. III. 38. 1. p. 128. Idem restituendum est Imagg. II. 6. 3. p. 819; ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν καὶ δρύττειν· vix enim vocabulum est, quod aptius cum δάκνειν coniungi potest, quam δρύπτειν.

1) Alii legunt ἀπέχεσθαι cf. Edit. Didot.

2) Ubi tamen Cobetus verba: λέγουσι δὲ τινες, κτέ. delenda censet.

- μαστεύειν*¹⁾. Vit. Ap. VII. 1 in fine. p. 729; V. S. II. 21. 2. p. 603; Xen. Anab. V. 6. 25; Oec. 5. 13. al.; Ag. 1. 24.
- παλαμᾶσθαι*. Vit. Ap. II. 33. 2. p. 86; Xen. Cyr. IV. 3. 17.
- πεπᾶσθαι*²⁾. Vit. Ap. II. 39. 2. p. 91; V. 7. 4. p. 193. passim; Xen. Anab. I. 9. 19; III. 3. 18. passim.
- πενθεῖν*. Vit. Ap. II. 14. 4. p. 66; Xen. Hell. II. 2. 3.
- πέπρωμαι*. Vit. Ap. V. 30. 1. p. 213. (*πέπρωται*); Xen. Hell. VI. 3. 6. (*πεπρωμένον*).
- σπένδειν*. Vit. Ap. II. 26. 3. p. 79; Xen. Cyr. VII. 1. 1.
- στέλλεσθαι* (= iter facere). Vit. Ap. V. 43. 1. p. 227; Xen. Anab. V. 6. 5.

B. DE LOCUTIONIBUS.

Cum iis, quae adhuc attulimus, efficere conati simus, haud sane exiguum esse vocabulorum numerum, quae vel simili, qua Xenophon, ratione Philostratus usurpaverit, vel ab eo deprompserit, nunc ad locutiones quasdam trans-

1) Verbum Doricum esse censet Bisschop. Diss. Ann. Crit. ad Xen. Anab. Lugd. Bat. MDCCCLI. p. 81; Ionicum et poeticum dicit Sauppium cf. Lexil. Xenoph. p. 81.

2) cf. Bisschop. p. 82. Est vocabulum Doricum. cf. Ruhnken. ad Tim. i. v. *πατροῦχος*, quod Herodoto obtrudebatur, cum iam Ruhnkenius ostendisset, *Παμοῦχον* esse substituendum. Atticos eandem *ἐπίκληρον* nominare notissimum est. Herw. in edit. Her. (Trai. ad Rh. apud Kemink et Fil. 1886) Vol. III. p. 35 scribit *πατριούχον*. cf. Her. VI. 57.

eamus, quae alteri cum altero communes sunt ac, qualis intercedat similitudo, ostendamus.

Xenophon.

Anab. I. 2. 11.

Οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι.

Anab. I. 1. 1.

Ἐπεὶ δ' ἠσθένει Δαρειῖος καὶ ὑπόπτει τελευτήν τοῦ βίου cf. ib. 3.

Anab. II. 6. 1.

ἀποτεμθέντες τὰς κεφαλὰς.

Conv. 4. 23.

παρὰ τὰ ὄντα ἄρτι ἴουλος καθέρπει (= serpit lanugo)

Anab. III. 2. 8 et 10.

ὄν τοῖς θεοῖς πολλαὶ ἡμῖν καὶ καλαὶ ἐλπίδες εἰσὶ σωτηρίας.

Philostratus.

Vit. Ap. II. 17. 3. p. 68.

Οὐ γὰρ εἶναι πρὸς τοῦ ἑαυτοῦ τρόπου τὸ ἀνταπαιτεῖν.

cf. Vit. Ap. VI. 20. 3. p. 259; VIII. 6. 1. p. 327.

V. S. II. 1. 4. p. 548; Imagg. I. 9. 4. p. 776; II. 9. 2. p. 825.

Vit. Ap. I. 28. 2. p. 86.

Δαρειῖος . . . λέγεται τελευτήν ὑποπτεύσας τοῦ βίου τῇ δικαιοσύνῃ θύσαι, κτέ.

Vit. Ap. V. 24. 2. p. 207.

ἀποτεμμένων τὰς κεφαλὰς.

Epist. XIII.

ἔρπει μὲν ὁ ἴουλος.

Vit. Ap. II. 32. 1. p. 85.

πολλὰς γὰρ εἶναί μοι ἐλπίδας ἀνακτήσασθαι.

Xenophon.

Anab. I. 7. 4.
 τὸν μὲν οἴκαδε βουλόμενον
 ἀπιέναι τοῖς οἴκοι ζηλω-
 τὸν ποιήσω ἀπελθεῖν.

Anab. I. 9. 11.
 καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ
 ἐξέφερον ὡς εὐχοίτο, κτέ.

Anab. I. 8. 18¹⁾.
 ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ
 δόρατα ἐδούπησαν, φό-
 βον ποιοῦντες τοῖς ἵπ-
 ποῖς.

Mem. I. 3. 9.
 Οὗτος γὰρ εἰς μαχαίρας
 κυβιστήσκει. cf. Cony. 8. 3:
 εἰς οὖν ταῦτα (scil. τὰ
 ξίφη) ἐκυβίστα.

Anab. I. 2. 27.
 δῶρον, ἀνομίζεται παρὰ
 βασιλεῖ τίμια.

Philostratus.

Vit. Ap. I. 41. 1. p. 48.
 τούτους... ζηλωτοὺς
 ἀποδείξω σοι.

Vit. Ap. I. 34. 1. p. 42.
 καὶ εἰδὼς εὐχόμενον
 τοῖς θεοῖς εὐχὴν τοιαύ-
 την. cf. IV. 13. p. 150.

Vit. Ap. II. 11. 1. p. 60.
 καὶ μὴ εἶαν ἐκπλήττεσ-
 θαι τὸν ἵππον, ὅτε δου-
 πήσειε (ἢ²⁾) ἀσπίς. Her.
 3. 32. p. 690: πρὸς τὴν
 ἀσπίδα ἐδούπησε τα-
 ραχῆς ἔνεκα τῶν ἵππων.

Vit. Ap. VII. 13. 1. p. 290.
 εἰ συμβουλεύοιμι αὐτῷ μὴ
 κυβιστᾶν εἰς ὀρθὰ ξίφη.

V. S. I. 21. 12. p. 520.
 δῶρων... ἀνομίζεται
 παρὰ βασιλεῖ.

1) Cobetus haec verba delenda censet.

2) Articulus addendus mihi videtur propter seq. αἱ κόρυθες.

Xenophon.

Philostratus.

Anab. I. 6. 10.
 ἐλάβοντο τῆς ζώνης
 τὸν Ὀρόντην.

Vit. Ap. I. 37. 1. p. 45.
 καὶ ἦγον αὐτὸν... ἐπι-
 σπῶντες τῆς ζώνης ¹⁾).

Anab. I. 4. 9.
 κῶμαι... εἰς ζώνην δε-
 δομένααι.

Vit. Ap. II. 31. 4. p. 84.
 ἐν κώμααις, ἃς ἐπέδωκε
 τῇ ἀδελφῇ ὁ βασιλεὺς εἰς
 ζώνην.

Cyr. VI. 4. 6.
 κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι
 μᾶλλον ἢ ζῆν.

Imagg. II. 9. 1. p. 824
 κοινῇ γῆν ἐπιέσα-
 σθαι.

Anab. VI. 6. 34.
 ναὶ τὸ Σίω. eff. ibd. VII.
 6. 39; Hell. IV. 4. 10.

Vit. Ap. IV. 31. 1. p. 171.
 νῆ τὸ Σίω ²⁾).

ibid. I. 8. 10.
 ... ἄρματα διαλείποντα
 συχρὸν ἀπ' ἀλλήλων.

Imagg. II. 28. 3 p. 854.
 διαλείποντες ἀπ' ἀλ-
 λήλων ὅσον οἱ κύκλοι.

Vit. Ap. II. 42. p. 94.
 ... διαλείπονσαι δ' οὐ
 πολὺ ἀλλήλων.

1) Ita enim cum Hamakero legendum censeo pro κώμααις, cf. Ham. Lectt. Phil. p. 22.

2) A quo enim doricam formam cepisse Philostratum censeamus, nisi ab eo, cui tam multa accepta refert.

Xenophon.

Anab. III. 3. 8.

τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἱπ-
πων, cf. ibd. I. 2. 7.

Anab. III. 5. 1.

ἑστρατοπεδεύσαντο ἐν κώ-
μη μεστῇ πολλῶν ἀγα-
θῶν.

ibid. IV. 6 in fine: εἰς

κώμας πολλῶν καὶ
ἀγαθῶν γεμούσας ἦλθον.

Anab. II. 3. 18.

... ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς
πολλὰ (κακὰ) καὶ ἀμήχανα
ἐμπεπτωκότας, εὐρημα
ἐποιησάμην, εἴ πως δυ-
ναίμην παρὰ βασιλέως αἰ-
τήσασθαι δοῦναι ἐμοὶ ἀπο-
σῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Rep. Lac. 5. 9. in fine.

ἀπὸ τε τῶν σκελῶν καὶ
ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχή-
λου γυμνάζονται.

Philostratus.

Vit. Ap. II. 12. 1. p. 61.

ἀφ' ὧν (scil. πύργων το-
ξέουσι¹⁾).

Vit. Ap. I. 19. 1. p. 23.

... καὶ κώμας ἐν αἷς
πολλὰ ἀγαθὰ²⁾).

Her. 20. 45. p. 751.

αἱ δ' εὐρημα ποιησά-
μεναι τοὺς ξένους, ἐπειδὴ
ναῦται τ' ἦσαν καὶ νεῶν
τέκτονες κτῆ.

Vit. Ap. IV. 17. p. 155.

οἱ δ' ἀπὸ στόματος
ἤσκοῦντο³⁾).1) Cf. ibd. 21. 1. p. 73. ubi adhuc male legitur ἐφ' οὗ μάχεσθαι pro ἐφ'
οὗ μάχεσθαι.2) Obiter corrigam V. Ap. III. 38. 2, ubi pro πολλὰ ἐσθλὰ κἀγαθὰ legen-
dum esse videtur πολλὰ καὶ ἀγαθὰ.3) In schematis gymnasticis praep. ἀπὸ usum Spartanorum proprium
fuisse contendit Heilandius. Cf. Quaestt. de dialecto Xenoph. capita selecta.
Halberstadt MDCCCLXIII. pag. 4.

Xenophon.

Anab. I. 4. 11.
καὶ πόλις αὐτόθι ὠκειτο
μεγάλη, (sexcenties in Anab.)

Anab. II. 3. 13.
οὐ γὰρ ἦν ὦρα οἷα τὸ πε-
δίον ἄρδειν.

Cyr. I. 3. 2.
ὁρῶν αὐτὸν κεκοσμημένον
καὶ ὀφθαλμῶν ὑπο-
γραφῇ... καὶ κόμαις
προσθέτοις.

Anab. I. 2. 7.
ἐντεῦθεν ἐξελαύνει κτέ. (sex-
centies in Anab.).

Philostratus.

Vit. Ap. I. 15. 2. p. 18.
πρὸς δ' Εὐρυμέδοντι δ' οὐ-
κειται ποταμῶν πόλις.

Her. 1. 5. p. 660.
μετόπωρον γὰρ ἤδη καὶ
ἄρδει αὐτὰ (scil. τὰ φύττα)
ἡ ὦρα.

Epist. XXII.
ὀφθαλμῶν δ' ὑπογραφῇ
καὶ κόμης προσθέσεις
... εὐρέθη.

Vit. Ap. II. 1. p. 49.
ἐντεῦθεν ἐξελαύνουσι κτέ.
cf. IV. 47. p. 188.

C. DE LOCIS IMITATIONE EXPRESSIS.

Quam in singulis vocabulis locutionibusque intercedere inter Xenophontem Philostratumque similitudinem nobis demonstrasse videmur, eadem etiam latius patet, cum tota capita ex scriptore, cuius libri fons ei, unde hauriret, uberimus fuerunt, exscribere insulsum rhetorem non puduerit.

Vix enim putandus est imprudens Xenophontea, quotquot in eius opere apparent, scripsisse et mihi quidem

constat non sponte currenti calamo ei excidisse, quae animo obversarentur, sed scienter et data opera eum elegantiae Xenophonticae specimina in scripta sua quasi derivasse.

Ipsae auctor nobis est Gryli filii scripta minime a se esse neglecta.

Legimus enim V. S. I. 12 in fine p. 496:

τὴν δ' Ἡρακλέους αἴρεσιν τὸν τοῦ Προδίκου λόγον, οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεμνήσθην, οὐδὲ Ξενοφῶν ἀπηξίωσε μὴ οὐχὶ ἐρμηνεύσαι καὶ τί ἂν χαρακτηρίζοιμεν τὴν τοῦ Προδίκου γλῶτταν, Ξενοφῶντος αὐτὴν ἰκανῶς υπογράφοντος; cf. Xen. Mem. II. 1. 21.

Epist. LXXIII. 2:

ζηλωταὶ δ' ἐγένοντο ἄλλοι μὲν ἄλλων, καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ τοῦ Γρύλου φιλοτιμεῖται πρὸς τὸν τοῦ Προδίκου Ἡρακλέα, ὁπόθ' ὁ Πρόδικος τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀρετὴν ἀγχι παρὰ τὸν Ἡρακλέα καλοῦσας αὐτὸν ἐς βίου αἴρεσιν. cf. Xen. Mem. ibd.

Imagg. II. 9. 1. p. 824:

Πανθία ἢ καλὴ Ξενοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ ἠθους γέγραπται, ὅτι Ἀράσπαν ἀπηξίου καὶ Κύρου οὐχ ἠτῆατο καὶ Ἀβραδάτη ἐβούλετο κοινὴν γῆν ἐπιέσασθαι (ita enim legendum arbitror pro ἐπισπάσασθαι, cf. cap. III), ὅποια δ' ἡ κόμη καὶ ὄφρυς ὅση καὶ οἶον ἔβλεπε καὶ ὡς εἶχε τοῦ στόματος, οὐπω ὁ Ξενοφῶν εἶρηκε, καίτοι δεινὸς ὢν περιλαλῆσαι ταῦτα cff. Xen. Cyr. V. 1. 1. sqq; VI. 1. 33. sqq.; VI. 4. 6 et 7; VII. 3. 5 sqq.

Locorum, quos annotavi, hi sunt luculentissimi:

Xenophon.

Conv. 1. 1.

Ἄλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς.

Conv. 4. 31.

ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὀδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι.

Conv. 2. 8.

Ἡ δὲ (scil. ὀρχηστρίσι) λαμβάνουσα ἅμα τ' ὄρχεῖτο καὶ ἀνερρίπτει δινουμένους, συντεγμαίρομένη ὅσον ἔδει ρίπτειν ὕψος ὡς ἐν ῥυθμῷ δέχεσθαι αὐτούς.

ibid. 11. εἰς οὖν ταῦτα (scil. τὰ ξίφη) ἢ ὀρχηστρίσι ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν.

Anab. IV. 7. 13. Αἱ γὰρ γυναῖκες ρίπτουσαι τὰ παιδιά εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατερρίπτουν κτέ.

Philostratus.

V. S. I. 25. 20. p. 540.

Ἐπεὶ δ' ἀνδρῶν ἐλλογίμων ἀξιομνημόνευτα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέντα ἀλλὰ καὶ τὰν ταῖς παιδιαῖς κτέ.

Her. 13. 2. p. 719.

ἀλλὰ καὶ θάκων ὑπανίσταντο αὐτῷ καὶ ὀδῶν ὑπεξίσταντο οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον κτέ.

Vit. Ap. II. 28. 2. p. 81.

παῖς γὰρ τις, ὥσπερ τῶν ὀρχηστρίδων ἀνερρίπτειτο κούφως ξυναφιμένον αὐτῷ βέλους ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς γένοιτο, ἐκυβίστα ὁ παῖς, ὑπεραίρων ἑαυτὸν τοῦ βέλους, καὶ ἀμαρτόντι τοῦ κυβιστῶν εἶοιμα ἦν βεβλήσθαι.

Xenophon.

Conv. 4. 8. in fine.

καὶ οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀνα-
μιξ ἔσκωψάν τε καὶ
ἐσπούδασαν.

Mem. II. 1. 21. sqq.

Φησὶ (scil. ὁ Προδίκος) γὰρ
Ἑρακλῆα, ἐπεὶ ἐκ παίδων
εἰς ἡβην ὠρμάτο, ἐν ἧ οἱ
νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γε-
νόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν
δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται
ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν δια-
κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυ-
χίαν καθῆσθαι ἀποροῦντα
ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπη-
ται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο
γυναῖκας προσιέναι μεγά-
λας, τὴν μὲν ἐτέραν εὐπρεπῆ
τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύ-
σει, κεκοσμημένην τὸ μὲν
σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ
ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα
σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευ-
κῇ, τὴν δὲ ἐτέραν τεθραμ-
μένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν
τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλ-
λωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶ-
μα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ

Philostratus.

Vit. Ap. IV. 11. in fine. p. 149.

τοιαῦτα πρὸς τοὺς ἐταίρους
ἀναμιξ παίξας τε καὶ
σπουδάσας.

Vit. Ap. VI. 10. 5. p. 240.

Εἶδες ἐν ζωγραφίας λόγοις
καὶ τὸν τοῦ Προδίκου Ἑρα-
κλῆα, ὡς ἔφηβος μὲν ὁ
Ἑρακλῆς, οὐπω δ' ἐν αἰρέ-
σει τοῦ βίου, Κακία δ' αὐ-
τὸν καὶ Ἀρετὴ διαλαβοῦ-
σαι παρὰ σφᾶς ἄγουσιν, ἡ
μὲν χρυσῷ τε κατεσκευασ-
μένη καὶ ὄμοις, ἐσθῆτί θ'
ἀλιπορφύρω καὶ παρειᾶς
ἀνθει καὶ χαιτίης ἀναπλο-
καῖς καὶ γραφαῖς ὀμμάτων,
ἔστι δ' αὐτῇ καὶ χρυσοῦν
πέδιλον (γέγραπται γὰρ καὶ
τούτῳ ἐνσοβοῦσα), ἡ δ' αὖ
πεπονηκυῖα μὲν προσφερέης,

Xenophon.

ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δο-
κεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆ-
μα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν
τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμ-
ματα ἔχειν ἀναπεπταμένα,
ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα
ἡ ὥρα διαλάμποι, κατασκο-
πεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν,
ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἰ τις ἄλ-
λος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις
δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιάν
ἀποβλέπειν.

Non iisdem quidem verbis, eandem vero historiam eodem modo uterque narrat.

Cyr. VI. 4, 2, 3.

ταῦτα δ' ἐποίησατο λάθρα
τοῦ ἀνδρὸς ἐκμετρησαμένη
τὰ ἐκείνου ὄπλα. Ὁ δ' ἰδὼν
ἐθαύμασέ τε καὶ ἐπήρετο τὴν
Πάνθειαν· Σὺ δήπου, ὦ γύ-
ναι, συγκόψασα τὸν σαυ-
τῆς κόσμον τὰ ὄπλα
μοι ἐποιήσω;

Philostratus.

τραχὺ δ' ὀρῶσα, τὸν δ' αὐ-
χμὸν πεποιημένη κόσμημα,
καὶ ἀνυπόδετος ἡ Ἄρετή καὶ
λιτὴ τὴν ἐσθῆτα, καὶ γυμνὴ
δ' ἂν ἐφαίνετο, εἰ μὴ ἐγί-
γνωσκε τὸν θηλείαις εὖ-
σχημον ¹⁾.

Imagg. II. 9. 2. p. 825.

ἤρων οὔτοι ἀλλήλων καὶ
τὸν κόσμον ἢ γυνὴ τὸν
ἑαυτῆς ὄπλα αὐτῷ
ἐποιεῖτο.

Totam fere Pantheae descriptionem ex Xenophontis Cyri Institutione Noster hausit; quam exscribere operae vix pretium est.

1) His similia leguntur apud Luc. Somn. 6 sqq.

Xenophon.

Anab. I. 10. 12.

καὶ τὸ βασιλεῖον ση-
μεῖον ὄραν ἔφασάν τινες
ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ
πέλτης ἀνατεταμένον.

Anab. IV. 5. 32.

Ὅποτε δέ τις . . . βούλοιτο
προπιεῖν, εἶπεν ἐπὶ τὸν
κρατῆρα, ἔνθεν ἐπικύ-
ψαντα ἔδει ῥοφοῦντα πί-
νειν ὡς περ βούν.

Cyr. I. 3. 8.

καὶ διδάσσι τοῖς τρισὶ
δακτύλοις ὀχοῦντες
τὴν φιάλην.

Anab. I. 2. 16.

. . . εἶχον δὲ πάντες (scil.
οἱ Ἕλληνες) . . . χιτῶνας
φοινικοῦς.

Conv. 4. 23.

Οὗτος οὖν συμφοιτῶν
εἰς ταῦτά διδασκα-

Philostratus.

Imagg. II. 31. 1. p. 856.

καὶ τὸ σημεῖον τὸ βα-
σιλεῖον ὀχρυσοῦς ἐπὶ
τῆς πέλτης ἀετός.

Vit. Ap. III. 32. in fine
p. 123.

καὶ ἅμα ἐξῆρχε τοῖς συμ-
πόταις πρῶτος εἰς τὴν φιά-
λην κύπτων κτέ.

Epist. LX.

Πάντα με αἰρεῖ τὰ σὰ . . .
καὶ τῶν τριῶν δακτυ-
λῶν αἰ συνθέσεις, ἐφ'
ᾧ ὀχεῖται τὸ ποτή-
ριον.

Epist. III.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι φοινι-
κοβαφεῖς ἐνέδυντο
χιτῶνας.

Imagg. I. 12. 2. p. 782.

κόρη καὶ παῖς ἄμφω καλῶ
καὶ συμφοιτῶν τε¹⁾

1) Ita enim legendum esse pro φοιτῶντε ex gemello Xenophontis loco
apparet.

Xenophon.

Philostratus.

λεῖα ἐκείνω τότε ἰσχυρῶς
προσεκαύθη.

ταύτῳ διδασκάλῳ
προσεκαύθησαν ἀλλή-
λοις.

Philostratus Imagg. I. 27. p. 805 de aprorum venatoribus mentionem facit. Quos cum pingeret, obversabatur oculis eius, quod e multis rebus apparet, liber Xenophontis de Venatione; magnam enim in utriusque descriptione similitudinem cerni, neminem fugere potest.

Ut unum alterumque afferam, eadem genera canum enumerantur, eadem instrumenta memorantur, quibus capri capiuntur.

de Ven. 10. 1.

Imagg. I. 27. 5. p. 805.

Πρὸς δὲ τὸν ἕν τὸν ἄγριον
κεκτηθαι κύνας Ἰνδικάς,
Κρητικάς, Λοκρίδας,
Λακαίνας, ἄρκυς,
ἀκόντια, προβόλια,
ποδοστράβας.

καὶ τὰ ἔθνη τῶν κυνῶν..
... γράφει δὴ Λοκρί-
δας, Λακαίνας, Ἰν-
δικάς, Κρητικάς.

ibid. 3. Τὰ δὲ προβόλια
πρῶτον μὲν λόγχας ἔχον-
τα... κατὰ δὲ μέσον τὸν
αὐλὸν κνώδοντας ἀποκε-
χαλκευμένους. —

ibid. σκευοφοροῦσι δ' αὐ-
τοῖς... ποδοστράβας
καὶ ἄρκυς καὶ προβό-
λια καὶ ἀκόντια καὶ
λόγχας, ἐφ' ὧν οἱ κνώ-
δοντες κτέ. —

CAPUT II.

OBSERVATIONES GRAMMATICAE.

Initium faciam a Photii de Philostrato testimonio.

Quam recte doctus Episcopus de Philostrati scribendi ratione iudicaverit, vel obiter eius scripta perlustrantem fugere non potest; mihi vero est in propositis, singulares eius vel errores vel peculiarem, quam in etymologicis sequitur rationem, conquirere et miram viri et syntaxin et *ἀσυνταξίαν* demonstrare.

Apud Photium ¹⁾ haec de Philostrato leguntur: Οὗτος δ' ὁ Φιλόστρατος ἀπαγγελία μὲν κέχρηται γλυκεία, καὶ ποικιλωτάτη, καὶ λέξεσιν ἐμπροπούσαις φράσει τοιαύτη, συντάξεσι μέντοιγε τοιαύταις, οἷαις οὐκ ἂν τις ἄλλος, ἐς τὸ συγγράφειν τεταγμένος. Δοκοῦσι γὰρ πως ἀσυνταξίαις μᾶλλον εἰκέναι, ἢ συντάξεως ὁτιοῦν μετέχειν. Οὗτος δ' ἴσμεν ὁ ἀνὴρ, ὡς πολυμαθέστατος ὢν, οὐκ ἂν διαμαρτία τοῦ ὀρθοῦ εἰς ταύτην ἐξηνέχθη τὴν ἰδιότροπον τῶν συντάξεων καινοτομίαν, ἀλλ' ἅτισι τῶν ἀρχαιοτέρων σπανιάκις ἴσως εἴρηται, τούτοις οὗτος εἰς κόρον ἀπεχρήσατο, πεπαρῶρησιασμένην αὐτῶν τὴν χρῆσιν ἐπιδεικνύμενος· καὶ οὐδὲ εἰς μάτην, ἀλλὰ τοῦ ἠδέος

1) cf. ed. Hoesch. Cod. CCXLI. p. 540.

χάριν. Ἔχουσι γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν λόγων τὸ ἐπαγωγὸν καὶ ἐπαφρόδιτον.

Vit. Ap. I. 5. p. 7: καὶ δῆτ' ἀφικομένη αἰ μὲν δμῶαὶ προσεῖχον τοῖς ἀνθεσιν . . . αὐτὴ δ' ἐς ὕπνον ἀπήχθη, κτέ.

Mirum quantum sibi placet Philostratus in frequenti usu casus absoluti, qui a melioris notae scriptoribus non ille quidem omnino est alienus, at raro tantum admittitur, nominativum dico.

In hoc ipso capite legitur: οἱ δὲ ἐγχώριοί φασι, ὡς ὁμοῦ τε τίκτοιο καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεσεῖσθαι δοκῶν ἐμμετεωρισθεῖη τῷ αἰθέρι, τό, οἶμαι, ἐκφανές . . . καὶ ὅποσα ὁδ' ὁ ἀνὴρ ἐγένετο φαίνοντες οἱ θεοὶ καὶ προσημαίνοντες, cff. I. 10. p. 12: ἀναμανθάνων οὖν ὁ ἱερεὺς τὸν ἀνθρώπον, γυνὴ μὲν τῷ Κίλικιτοῦτῳ ἐγεγόνει.

I. 21. p. 26: Κτησιφῶντα δ' ὑπερβαλὼν καὶ παριῶν ἐς τὰ Βαβυλῶνος ὄρια φρουρὰ μὲν αὐτόθι ἦν ἐκ βασιλείως· III. 39. p. 129: ἀλλ' αἰ χεῖρες αὐτοῦ καταψῶσαι τὸν γλουτὸν ἐς ὀρθὸν τοῦ βαδίσματος ὁ νεανίας ἤλθεν· IV. 2. p. 141: ὀρχηστῶν γὰρ ἠττημένοι καὶ πρὸς πυρρίχαις αὐτοὶ ὄντες αὐλῶν μὲν πάντα μεστὰ ἦν· ibid. 14. p. 151: Ὀρφεὺς δ' ἔχρα μόνος ἄρτι ἐκ Θράκης ἢ κεφαλὴ ἤκουσα. V. 20. p. 202: καταβὰς ἐς Πειραιᾶ, ναῦς μὲν τις ὤρμαι· VII. 8. p. 284: τούτους Δομετιανὸς ἐπιβουλεύειν ἑαυτῷ φήσας, οἱ μὲν εἰς νήσους καθείρχθησαν, κτέ. ibid. c. 10. p. 286 . . . εἰπὼν δεῖσθαι ἀποδημίας ἀπορρήτου, τοὺς μὲν εἰςῆλθεν Ἀβάριδος . . . δόξα, κτέ. ibid. 37. p. 317. V. S. I. 2. 2. p. 485. II. 1. 14. p. 553.

Her. 2. 5. p. 670. Imagg. I. 4. 2. p. 768: *λόγιον ... λέγει ὡς ἀποθανῶν, ἐνθ' ἡ χεῖρά τοῦ δράκοντος, ἐλευθέρα ἡ πόλις ἐν τούτου εἶη.* I. 18. 4. p. 793; II. 13. 2. p. 830: *ἐς ὃ ἔμπνέων ὁ ἄνεμος πλεῖ ἡ ναῦς ἐτι;* (locus memorabilis ob praecedens pronomen relativum); II. 15. 3. p. 832; *ibid.* 19. p. 842; *passim.* Cum locis laudatis conferendum est, quod legimus apud Xen. Anab. I. 8. 27: *καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεύς καὶ Κῦρος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἑκατέρου, ὅπόσοι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθνησκον Κτησίας λεγέτω, κτέ.* off. Cyr. IV. 5. 37; V. 4. 34; VI. 3. 2: *ὄπισθεν δ' ἡ φάλαγξ ἐφεπομένη, ... οἱ προστυγχάνοντες τῶν ἀρχόντων ἐπεμέλλοντο, κτέ.* Mem. II. 2 5.

Simile quid legimus in Isocratis Helena ¹⁾, quod ideo animadversione dignum est, quod inde perspicui potest, qua ratione ortus sit ille nominativus absolutus. Haec sunt verba: *...πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιοθέντα λαβεῖν αὐτήν, νομίζων ἕκαστος ... αὐτῷ παρασκευάζειν.* Verba ultima laxiore vinculo videntur esse coniuncta cum antecedentibus.

Non solum nominativus vicem sustinet genitivi absoluti, sed etiam:

a. *genitivi partitivi* cf. Imagg. I. 26 (27) p. 802: *ἐπὶ αὐτοῖσι Πολυνείκει τῷ Θεβαίῳ τὴν ἀρχὴν κατακτώμενοι, οὐδεὶς ἐνόστησεν.*

b. *accusativi* cf. Vit. Ap. I. 4. p. 2. *ἀλλ' ἡ μελιτοῦτ-*

1) cf. ed. Teubn. Or. X. 40.

τα (pro absurda forma μελιττοῦτα quantocius hic et alibi reponatur μελιτοῦτα ex μελιτόεσσα) καὶ ὁ λιβανωτὸς καὶ τὸ ἐφρυμνῆσαι, φοιτᾶν ταῦτα τοῖς θεοῖς παρὰ τάνδρος τούτου. I. 22. p. 28: ὁ δὲ τῆς λεαίνης τόκος, αἰ λέαιναι μηνῶν μὲν κυίσκουσιν ἐξ ibid. II. 24 p. 77; III. 54. p. 137: IV. 46. 4. p. 153; ibid. 28. 1. p. 168. Imagg. I. 48. (19). p. 791, 792. V. S. II. p. 593; Imagg. I. 773¹⁾.

Exempla ex scriptoribus classicis nonnulla affert Wentzel, in libello eximio, qui inscribitur: Ueber die sogenannte absolute Participialconstruction der griechischen Sprache. Glogau 1857. pag. 18 sqq.

c. dativi. cf. Vit. Ap. II. 31. 4. p. 83: καταλειφθεῖς γὰρ κομιδῇ νέος, ἐπίτροποι μὲν αὐτῷ ἐγένοντο δύο.

Laxae constructionis vestigia in Philostrati libris plurima adsunt, quorum praecipua hic illic observata indicare mihi proposui.

Nominativum cum infinitivo pro accusativo c. J. ponit. cff. Vit. Ap.

I. 28. p. 36: τὸ παιδε οὕτως ἀμαθῶς ἐπαίδευσεν ὡς ὄπλα ἐπ' ἀλλήλους ἄρασθαι καὶ ὁ μὲν τρωθῆναι, ὁ δὲ ἀποθανεῖν ὑπὸ τοῦ ἑτέρου.

II. 3. p. 51: καὶ φασιν ὡς τὰς χεῖρας ἀπ' αὐτῶν ἐδέθη διαλειπουσῶν οὐ μείον ἢ στάδιον, τοσοῦτος γὰρ εἶναι.

1) Cf. Greg. de Dial. ed. Koen. Lugd. Bat. MDCCLVI. cap. 35: καὶ πάλιν ὁ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Εἰκόσι »δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῆ πάθει τοῦ νιοῦ πενθοῦσα." ἂντι τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων. Koen. haec annotat: Confundit vero manifesto Grammaticus nominativum, qui dicitur in *partitione*, cum soluto, Latine per quod attinet exprimendo.

Vit. Ap. II. 12. 2. p. 61: ἐντυχεῖν δὲ καὶ οὗτοί φα-
σιν ἐλέφαντι . . . εἶναι γὰρ δὴ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον
ὑπὲρ Πύρου μεμαχημένων εἰς οὗτος, κτέ.

VIII. 7. 40. p. 345: εἶναι δὲ πατέρων τ' ἀγαθῶν ὁ
παῖς οὗτος; *ibid.* 30. p. 369: τελευτῆσαι δ' αὐτὸν
οἱ μὲν ἐν Ἐφέσῳ θεραπευόμενον ὑπὸ δυοῖν δμῳαῖν,
τεθάναι γὰρ ἤδη οἱ ἀπελεύθεροι, κτέ. *passim.*
V. S. I. 19.

Nominativum nonnunquam miscet cum accusativo. *cff.*

Vit. Ap. IV. 30. p. 170: καὶ γὰρ αἱ ὄραι καὶ τὰν
τῆ γῆ καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ ἀνέμους εἶναι καὶ ἄστρα
Διὸς πάντα. *Imagg.* II. 9. p. 824: τὰ τεῖχη, ὦ παῖ,
καὶ τὰς ἐμπιπραμένας οἰκίας καὶ αἱ Λυθαὶ αἰ
καλαί, Πέρσαις ταῦτ' ἀφῶμεν ἄγειν. II. 22. p. 847:
ἐπάγουσι δὲ καὶ οἶον ἀκροπόλει μηχανάς, πῦρ ἐπὶ
τὴν κόμην . . . θύραι τινὲς ἐπὶ τὸ στόμα. *cf.* *Imagg.*
Prooem.

Semel atque iterum transit ex oratione recta in obliquam.

Vit. Ap. VI. 12. p. 250: σοὶ μὲν οὐδενὸς ἂν βασ-
κήναιμ' ἐγὼ λόγους . . . μὴ ἂν ἐπαντλήσαι τοὺς ἐκεῖθεν
λόγους. *passim* V. S. II. 31. 2. p. 625.

Contrarium apud Xenophontem et alios scriptores repe-
rimus. *cff.* Xen. Anab. II. 19: ὁμῶς δὲ Κλέαρχος το-
σοῦτον εἶπεν, ὅτι οὐ τῶν νικῶντων εἶη τὰ ὄπλα παρα-
διδόναι· ἀλλ' ἔφη, ὑμεῖς μὲν . . . ἀποκρίνασθε *ibid.* 2.
1; 4, 19; III. 3. 12.

Enallage modorum et temporum nostro satis frequens est.

Optativus pro *Coniunctivo* ponitur. Vit. Ap. V. 10. 1. p.

195: γράφει... ἐν' ἔλθοι; VIII. 7. 44. p. 348: δοκῶ γάρ μοι καὶ τοὺς θεοὺς... ἐκφυτεύειν, ἐν' ἀπ' αὐτῶν θύοιμεν. V. S. II. 25. 5, p. 644: δέομαι... ἵνα θεραπεύοιμι.

Optativus pro Indicativo. Vit. Ap. II. 3. 4. p. 54. Μυθολογεῖται... ὡς Προμηθεὺς δεθείη.

Praesens pro futuro. Vit. Ap. II. 40. 2. p. 92: οὐπω συνίησι... τῆς ἀποδημίας... οὐδὲ τῶν ἐθνῶν, ἐν οἷς λοιπὸν ἔσμεν. III. 32. 4. p. 123. V. S. II. 1. 4. in fine p. 548.

partic. aor. pro fut. Vit. Ap. V. 27. 3. p. 210: ἐπιδημεῖ", ἔφη, «ὁ Τυανεύς»; «ναί", ἔφασαν «βελτίους γε ἡμᾶς ἐργασάμενος.»

An legendum est ἐργασόμενος?

Eiusdem enallagae modorum exempla quaedam ex Xenophontis Anab. in promptu sunt.

Indicativus et Optativus permutantur. Anab. I. 40. 4: ἤκουσε... ὅτι οἱ Ἕλληνες νικῶεν... καὶ εἰς τὸ πρόσθεν οἴχονται. cff. II. 4. 3. (praecedente *ἔτι*); II. 4. 14. (praecedente *ὡς*); III. 5. 13 (praec. *δοιοι*); VI. 3. 11. (praec. *ἔτι*) passim.

Minime iam nunc silentio praetereunda est alia Philostrati consuetudo singularis, qua *adverbia*, quae *motum*, cum iis, quae *requiem* significant, *permutare* solet.

a. δεῦρο pro ἐνταῦθα saepissime utitur. cff. Vit. Ap. III. 2. p. 96: «ἦν ἀθάνατον μάθω τὸν βασιλέα τῶν

δεῦρ' Ἰνδῶν ὄντα; III. 34. p. 124; V. 35 in fine p. 219.
VI. 5. p. 233; VI. 19. p. 255. passim.

Poëtas non ubique satis accurate discrimen inter haec adverbia observare constat.

b. εἰς et ἐν. Vit. Ap. I. 38. p. 46: .. ἐς οὓς λέοντες τ' ἀποκεινται. II. 27. p. 79: τουτὶ δὲ νενόμισται Ἰνδοῖς, ἐπειδὴν ἐς τοῦ βασιλέως πίνωσιν. V. 7. 1. p. 192. passim. V. S. II. 4. 1. p. 568: τὰς δὲ πλείους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ... ἱερὸν ἀπεκάθειεν κτέ. passim.

c. οὐ et οἶ. Vit. Ap. I. 34. p. 43: ὄρων οἶ τῆς γῆς εἶ. II. 6. p. 54: ἠρώτα τὸν ἡγέμονα οὐ στείχοιεν; III. 10. p. 101. passim. V. S. II. 13. p. 594: οἶ δὴ καὶ καταβίους ἀπέθανε, κτέ.

d. ἄλλοσε et ἄλλοθι. Vit. Ap. III. 47. p. 133: οὐτ' ἄλλοσέ ποι βιοτεύειν τῆς γῆς.

e. ποῖ et ποῦ. Vit. Ap. III. 26. p. 117: «ποῖ», ἔφη, «ὁ βασιλεὺς διαιτήσεται»; VI. 10. 1. p. 238.

f. ποί et πού. Vit. Ap. III. 47. p. 133. (vid. supra).

Qui haec adverbia confundit, non minus raro in negationibus solet errare.

οὐ et μή,	} cff. Vit. Ap. I. 1. 1, 3. 2. p. 6; 9, 1. p. 10; 10, 2. p. 12. passim.
οὐπω et μήπω,	
οὐδὲ et μηδέ,	
οὐδέν et μηδέν,	

Vit. Ap. I. 7. 3. p. 9: ὁ Ἀπολλώνιος προσεῖχέ τε τῷ Εὐξένῳ παῖς ἔτι. Nostri est hic illic *participium praesens verbi εἰμί* omittere. Vit. Ap. 1. 11. p. 13: ἐν ἐφήβῳ ἔτι; II. 38. p. 90. IV. 13. p. 149: μετόπωρον ἤδη ἐτύγχανεν. *passim*. Comparari potest cum his, antiquis v. c. Thucydidi iam usitata, formula *νυκτὸς ἔτι* sim.

Idem facere placuit Xenophonti. Anab. II. 2. 16: ὡς ἐτύγχανεν ἕκαστος ἠλίζοντο.

I. 12. p. 13: Κάκεινα τῆς ἐν Αἰγαῖς διατριβῆς. Haec verba ab Oleario huc transposita sunt idque recte; nam nostri peculiaris mos est, *ἐκεῖνο, ἐκεῖθεν* sim. *ad ea, quae secuntur*, referre, ubi Attici *τόδε* sim. utuntur. Cff. Vit. Ap. II. 15. p. 67: ἀλλ' ἐκεῖνό μοι εἶπέ. IV. 40. p. 181; VI. 43. 1. p. 278. *passim*. V. S. I. 25. 19. p. 539 *passim*.

I. 14. p. 17: καὶ ὕμνος αὐτῷ... ἤδετο.

Notandus est frequens usus dativi, quem auctor huius vitae cum *imperfecto* et *aoristo* pass. nonnumquam etiam cum *praes.* et *fut.* coniungere solet. cff.

Vit. Ap. I. 11. p. 13: ὧδ' αὐτῷ ἐφιλοσοφεῖτο. I. 23. p. 29: δόξα ἐνυπνίου ἐφοίτησεν ὧδε τῷ φήναντι θεῷ ξυντεθεῖσα. II. 16. p. 68. III. 6. p. 99; V. 21. p. 204; III. 19. p. 110; IV. 21. p. 158. V. 35. 5. p. 219.

I. 15. in fine, p. 19: καὶ εἰ μὴ παύσεσθε, οὐκ εἰσώσω ὑμᾶς ἐπ' αὐτῆς ἐστάναι. Codex Schellersh. habet: εἰ μὴ παύσαισθε.

Quamquam usus ille optativi in protasi, sequente futuro in apodosi apud Philostratum haud raro occurrit (cff. Vit.

Ap. I, 21. p. 26, 27. p. 35, 37. p. 46, II. 44. p. 60 passim), tamen Bekkero ¹⁾ assentior h. l. nil mutandum esse, quandoquidem et linguae leges et naturalis ordo futurum flagitant. Res enim, quae sequitur, certa et definita est.

Adsunt exempla, quae vulgatam tuentur; cff. Vit. Ap. II. 35. p. 87. IV. 15. p. 151: «εἰ μὴ ἀλαζονεύεσθαι», ἔφη, «δόξω», πάντα εἰρήσεται. Conferendus est locus Xenophontis Hist. Gr. V. 2. 38: ... καὶ οὐκ ἀνήσουσι τὴν ἐλάττω, εἰ μὴ τις αὐτοὺς παύσει τῆς ὕβρεως.

I. 18. 4. p. 23: ἐμοὶ δε βαδιστέα. Adiectivorum verbalium neutri pluralis usus Philostrato in deliciis est. cff. I. 22. p. 28; 32, p. 41; V, 36 p. 220; VII. 31. p. 311. passim.

In Xenophontis libris hic illic *adiect. verb.* in -τέα et -τέα observantur (cff. Anab. IV. 6. 17; Mem. I. 4. 6).

Thucydidem primum hanc formulam pro neutris singularis adhibuisse auctor est Meierus in libello inscripto: de Arriano Thucydideo. Diss. Inaug. Rostochii MDCCCLXXVII pag. 6.

Vit. Ap. I. 19. 2. p. 23: φωνὴ δ' ἦν τῷ Ἀσουρίῳ (Damidi) ξυμμέτρως πράττουσα· τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν ἄτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις, διατριβὴν δ' ἀναγράφαι καὶ ξυνουσίαν καὶ ὅτι ἤκουσεν ἢ εἶδεν ἀνατυπῶσαι σφόδρ' ἱκανὸς ἦν, κτέ.

Adiectivum, vulgo *prosaie orationi similis* novo sensu a

1) Cf. G. J. Bekker, Specimen variarum lectionum et observationum in Phil. Vit. Ap. Lib. I. Accedunt Creuzeri annotationes. Heidelb. MDCCCXVIII. p. 53.

Philostrato adhibetur. Significat h. l. *oratio arte exculpta*.

Complura sunt vocabula in scriptis Philostratorum, quae aut *soli* aut *sensu* vel *usu novo* adhibuerunt; quorum maxime memorabilia in animo est enumerare ¹⁾, additis nonnullis, quae apud alios, recentiores imprimis, perraro occurrunt.

Sunt haec:

ἀγαλματίας, *statuae instar pulcher*; cf. V. S. II. 25. 6. p. 612: *ξυνελάμβανε δ' αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἢ περὶ τῷ εἶδει· καὶ γὰρ ἐπίχαρις καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβοι, κτέ.* Dictum est de Hermocrate, Sophista insigni corporis pulchritudine.

Derivatum est adiectivum ab *ἀγαλμα*, ut *κομματίας* a *κόμμα* et *δογματίας* a *δόγμα* (de quibus vid. infra), quae apud eundem leguntur. Eodem modo ortum est *τραυματίας* (= saucius), quod iam Thucydides (7. 75; 8. 27) adhibuit et *φρονηματίας* apud Xen. Ages. I. 24. Plura indicat Abresch. ad Cattieri Gazophyl. Gr. p. 48.

ἀγερωχία, *superbia, ferocia*. Suidas expl. *ὑπερηφανία*. Legitur V. S. II. 11. 2. p. 591: *οἴνου δ' ἠττώμενος παροινίας ἐκράτει καὶ εὐχειρίας καὶ ἀγερωχίας, ἣν ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων ἐσάγει, κτέ.* Cf. Vit. Ap. IV. 2 p. 66. Occurrit hoc substantivum apud Alciphr. 26, Long. 24 et in Diod. Sic. fragm. 31 servato a Suida s. v. *ἐξακριβωθέντες*. Alibi non reperitur, si quidem excipias Euagrium script. hist. eccles.

Adiectivo *ἀγέρωχος*, quod Philostrato in deliciis est

1) Haud pauca annotavit Kayserus in ed. Phil. Turici MDCCCXLIV.

(cf. Imagg.), etiam alii scriptores utuntur. Explicatur a Lexicographis graecis, vid. Bekkerum Anecd. gr. I. p. 336: 'Αγέρωχος· ταῦρος: σεμνός, ὑπερόπτης, θρασύς, ubi pro ταῦρος scribendum esse γαῦρος non mirarer si iam multi ante me vidissent.

ἀμαξεύειν, in plaustris degere legitur Vit. Ap. VII. 26. 5. p. 307, ubi Scythas, qui in curribus degunt, ἀμαξεύοντας vocat. Ea significatio verbi aliis usitata non est.

ἀναπτύξαι ἡδεῖς, Vit. Ap. 13. 3. p. 63 dicuntur dentes elephantii = τεμεῖν μαλακοί, ῥάδιοι.

ἀντινομεῖν, legibus repugnare. Vit. Ap. VI. 20. 2. p. 258: θεοῖς δ' ἀντινομεῖν μανία οἶμαι. Alii e. g. Hemsterh. legerunt ἀντινομοθετεῖν (leges contrarias ferre), quod verbum habet Codd. deterior familia cf. Kayser. ed. Turici MDCCLXIV p. 119 et praef. p. XVI. Quantum investigare potui verbum ἀντινομεῖν nusquam legitur.

ἀπηγκωνισμένη γλώττη, prompta lingua cff. Vit. Ap. VI. 11 p. 242, V. S. II. 1. 28. p. 561. Hesych. interpretatur: 'Απαγκωνισάμενοι, ἐντείναντες¹⁾ τοὺς ἀγκῶνας. 'Απηγκωνισμένος· ἐν σχήματι τὸν ἀγκῶνα ἀποτετακώς.

ἀποσπουδάζειν τινός, negligere aliq.; V. S. I. 17. 3. p. 505: ὁμῶς δ' οὐκ ἀποσπούδαζε τῶν κοινῶν. Suidas i. v. ἀποσπούδάζων interpret: πανόμενος τῆς

1) Leg. ἐκτείναντες. Steph.

σπουδῆς, ἀμελῶν. Cum genetivo coniunctum verbum apud alium non occurrit.

ἀργυροχάλινος, *argenteis frenis ornatus*. Imagg. I. 27 (28) 3 p. 804; V. S. II. 10. 4. p. 587.

Adiect. χρυσοχάλινος, eodem modo derivatum, legimus apud Xen. Anab. I. 2. 27.

βόαγρος, *bos silvester*. Vit. Ap. VI. 24. p. 265; subst. βοάγριον = clypeus apud Hom. II. 12. 22; Od. 16. 296.

βούτραγος, *ex bove et hirco compositus*. ibid.

γαλακτοφαγεῖν, *lacte vescor*. V. S. II. 1. 13. p. 553; "γαλακτοφαγῶ", ἔφη, τὸ πλεόν τοῦ χρόνου." Mira sane est ratio dicendi et apud unum Philostratum obvia. Adi. γλακτοφάγος apud Hom II. 13. 6.

γαστέρας δυστοκοῦσα, *partum difficilem faciens*. Vit. Ap. III. 39, 2, p. 129: γυνή δέ τις ἑπτα ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, δεομένου ὑπὲρ αὐτῆς τάνδρος, ᾧδ' ἰάθη.

γοργιζειν, *Gorgiam imitari*. Epist. LXXIII: Γοργίου δὲ θαυμασταὶ ἦσαν ἄριστοί τε καὶ πλειῶστοι πρῶτον μὲν οἱ κατὰ Θετταλίαν Ἕλληνες, παρ' οἷς τὸ ῥητορεύειν γοργιάζειν ἐπωνυμίαν ἔσχεν . . . καὶ Διοσχίνης . . . οὐκ ὠκνεῖ γοργιάζειν ἐν τῷ περὶ τῆς Θαρρηλίας λόγῳ κτέ. eff. V. S. I. 9. 2. p. 493; I. 16. 3. p. 501; II. 21. p. 604.

διακτενίζειν, *pectere vel comere* Vit. Ap. VIII. 7. 18. p. 335: κρινέτω δὲ μὴ ὁ Αἰγύπτιος, ἀλλὰ τὰ ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μαιράκια, τοὺς ἐραστὰς ἐξαψάμενα καὶ τὰς ἐταίρας, ἐφ' ἃς κομιάζει. Sermo est de iuvenibus pulchra coma ornatis, quos Apollonius, cui ob comam neglectam squalorem obiiciebant, criminacionis disceptatores sibi optat.

διαπραῦνειν, *demulcere*. Vit. Ap. VI. 13. 4. p. 251. V. S. I. 21. 9, p. 519. Simplex aliis satis usitatum est.

διατωθάζειν, *irridere*. V. S. I. 26. 1. pag. 544; apud Alciph. 2. 4.

διεκπτύειν, *expuere*. Imagg. II. 23. 3 p. 848: πολὺ μὲν τοῦ ἄφρου διεκπτύων; cf. Steph. Thes., ubi G. Dindorf haec annotat: Sic codd. Jacobsii; vulgo διαπτύων.

δογματίας, *sententiosus*. V. S. I. 16. 5. p. 502: τὴν δ' ἰδέαν τοῦ λόγου δογματίας ὁ Κριτίας καὶ πολυγνώμων κτέ. Apud alios non legitur hoc adiectivum.

δυσγράματος, *indocilis*. V. S. II. 1. 23. p. 558: διεβέβλητο δὲ πρὸς αὐτὸν ὡς ἡλιθιώδη καὶ δυσγράματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην. Idem est ac *δυσμαθής*, cf. v. c. Plat. Rep. VI. 503 d. 1).

τὰ ἐγκαλυπτήρια facetissime appellat Hermocrates τὰ ἀνακαλυπτήρια. cf. V. S. II. 25. 4. p. 611: ὅτε δὴ καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐρομένου τινὸς αὐτόν,

1) Paginae sunt H. Steph.

πότ' ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, ἀστείότατα ὁ Ἐρ-
μοκράτης «ἐγκαλυπτήρια, μὲν οὖν», ἔφη, «τοιαύ-
την λαμβάνων». καὶ διέλυσε μετ' οὐ πολὺ τὸν γάμον
ὄρων οὐτ' ἰδεῖν ἠδεῖαν οὐτ' ἐπιτηδεῖαν τὸ ἦθος. Agit
de hoc subst. Coelius Rhodiginus, Lectt. Antiq. cf.
ed. postr. Francof. et Lips. MDCLXVI. p. 1192. E.

ἐκκειμένως, aperte V. S. II. 17. 1. p. 597: . . . ἐκ-
κειμένως γὰρ τοῦ ἦθους καὶ ἀπανούργως ἔχων ὑπε-
κρίνετο εὖ, καὶ ἂ μὴ ἐπεφύκει. Participium ἐκκει-
μενος legitur ap. Dion. Hal. rhet. 10. 1: εἰάν ἀπλοῦν
ἦ τὸ ἦθος καὶ παντὶ ἰδεῖν ἐκκειμένον, quibus ver-
bis apparet, quae sit vera vocis significatio.

ἐκκλησία, decretum. V. S. II. 1. 29. p. 561: . . . ἀνα-
γιγνωσκομένης δ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναίων ἐκκλησίας,
ἐν ἧ ἐφαίνοντο καταπτόμενοι τοῦ Ἡρώδου, κτέ.

ἐκ μυθοῦν, fabulose enarrare. Imagg. I. 3. 1. p. 767, ἀλλ'
Διῶπφ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, κτέ.

ἐκνηπιοῦν, excolere, instituere. V. S. II. 1. 27. p. 560:
καὶ δὴ ξυναπεδήμουν αὐτῷ καὶ δίδυμοι κόραι πρὸς
ἀκμῇ γάμων, θαυμαζόμεναι ἐπὶ τῷ εἶδει, ἃς ἐκ-
νηπιώσας ὁ Ἡρώδης οἰνοχόους ἐαυτῷ καὶ ὄψο-
ποιούς ἐπεποίητο, κτέ. Pass. legitur Vit. Ap. V. 14.
3. p. 199. Male mihi vertisse videtur Stephanus: ἐκνη-
πιοῦμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ἐκπαλαίω, ago contra luctae leges. Imagg. I. 6. 4. p.
772: ὄθεν δυσχεραίνουσιν . . . ὡς ἀδικοῦντι καὶ
ἐκπαλαίοντι, κτέ.

ἐκτυφλοῦν (ἀμπέλους), *occaecare*. Her. 3. 24. p. 685.
Dicitur h. l. de grandine, vites vastante.

ἐκφάνδην, *manifesto*. Vit. Ap. VII. 20. 4 p. 300. Opositum: ἀφανῶς. Hesych. interpret.: φανερώς ἢ ἐξειπεῖν cf. edit. Schrevel. Lugd. Bat. MDCLXVIII.

οἱ ἐλλόγιμοι, *auctores classici*. V. S. II. 8. 2. p. 579.
Adverb. ἐλλογίμως = *diserte* legitur V. S. II. 11. 4. p. 591.

ἐνδεικτής, *delator*. V. S. II. 29 (bis) p. 621. Atticis subst. μηνυτής *solemne esse satis constat*.

ἐνσοβεῖν, *superbe ingredi*. Vit. Ap. VI. 10. 5. p. 240;
dicitur de Voluptate calceo aureo insistente.

ἐνυπτιάζειν, *supinum proiicere*. Imagg. II. 16. 3. p. 834: ἐνυπτιάζων ἑαυτὸν τῇ γῆ, κτέ. Alibi non legitur.

ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν, *ambigue dicere*. V. 1. I. 21. 11. p. 519. Verbum ἐπαμφοτερίζειν legitur apud optimum quemque. Adiect. apud Joseph. Ant. Iud. 12. 2. 7: ἐπαμφοτέρον μέρος. Adverbium alibi non reperitur.

ἐπανακνυκεῖν, *repetere*. V. S. II. 9. 5. p. 583; med. = in orbem agi, apud Plat. Rep. X. 617 b.

ἐπιδιαβάλλειν, *insuper perstringere*. V. S. II. 9. 6. p. 584.

ἐπιθάπτειν, *iterum sepelire*. Her. 2. 5. p. 670. Codd. secunda familia: καὶ θάπτειν (cf. Ed. Kays. p. 289); Ex scholio ἢ ἐπὶ τὴν δευτέραν σχέσιν vera lectio patet.

ἐπικρίνειν, *praeferere*. V. S. II. 2. p. 566: ... τὸν δ' ἄνδρα τοῦτον ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν δόξης αὐτὸς ἐπέκρινε τοῖς νέοις, ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν προσειπὼν, κτέ.

ἐπιπτήσσειν, *prae timore se abscondere*. V. S. II. 9. 5. p. 584: "μη γὰρ δὴ ἐν τείχει ἐπιπτήξαιμεν ὀρθύγων ἀναψάμενοι φύσιν." Simplex aliis usitatum.

ἐπίουρος (*clavus ligneus*). SECUNDUS sophista appellatur, ὡς τέκτονος παῖς. V. S. I. 26. 1. p. 544.

ἐπισιτιζέσθαι... τῇ ἀκροάσει de scholis privatis. V. S. II. 10. 1. p. 585. Apud Plut. Mor. p. 78 F. legitur: πρὸς σοφιστείαν ἐπισιτιζέσθαι.

ἐπισιωπᾶν τινι, *post aliquem conticere*. Vit. Ap. VIII. 26. 1. p. 366: "τί λέγω τήμερον; ἄρτι... περὶ τὸν καιρὸν τῶν ῥημάτων, οἷς ἐπεσιώπησα." Legitur etiam apud Sozom. Hist. Eccl. 2. 16. p. 65, ubi Vales. legere malebat: ἡμᾶς ἔτι σιωπᾶν.

ἐπισπουδάζειν τῷ οἴνῳ, *inter pocula serii quid tractare*. V. S. II. 10. 2. pag. 585: παραδεδωκότος δ' αὐτοῦ τοῖς γνωρίμοις τὸ μηδὲ τὸν τοῦ πότου καιρὸν ἀνιέναι, ἀλλὰ κακεῖ τι ἐπισπουδάζειν τῷ οἴνῳ, κτέ.

Vulgo, ubi *ἐπισπουδάζειν* occurrit, idem valet quod *ἐπισπεύδειν* = festinare. Contrarium invenies apud Diog. Laert. (ed. Hübner) 2, 82: *ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν*

ἐπισχεδιάζειν τῷ καιρῷ, *ex tempore aliquid opportune dicere*. V. S. I. 2. p. 485. (cf. *αὐτοσχεδιάζειν*).

ἐπιτήδεια, *consuetudo*. Vit. Ap. IV. 16. 6. p. 154: (*ἐπιτήδεια σοφοῖς πρὸς σοφούς*). Substantivi vicem apud alios non videtur sustinere.

ἐπιχορεύειν τι, *chorum succinere aliquid iubens*. Vit. Ap. V. 14. p. 199: *καὶ ὁ μὲν ποιητῆς εἰπὼν «πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων» ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθεν, κτέ.* Vulgo verbum *intransitive* ponitur.

ἐπιχρησμοδεῖν, *vaticinari inter*. V. S. I. 8. 1. p. 489; II. 4. 23. p. 558; Vit. Ap. V. 14. p. 199.

ἐστιατήριον, *coenaculum*. V. S. II. 23. 2. p. 605. Idem est quod *ἐστιατόριον*; Hesych. s. v. *ἡβητήρια* formam habet per i; codd. *ἐστηατήριον* et *ἐστιατόριον*. cf. ed. Kays. p. 264.

ἐτεροδόξως τῆς μουσικῆς ἀκροᾶσθαι, *dissentire de musico certamine*. V. S. II. 4. 25. p. 559. Adiectivum semel apud Lucianum (Eun. c. 2), sexcenties apud scriptores ecclesiasticos occurrit.

ἐτερόπους, *claudus*. V. S. I. 24. 4. p. 515. Legitur etiam apud Alciphr. Ep. 3. 27. et Hippiatr. p. 53. 8.

εὐγλωττίζειν τινά, *facundum reddere aliquem*. Vit. Ap. VI. 36. 1. p. 273; dictum de iuvene aves vocem humanam atque cantum tiliarum docente.

εὐνοουχίζειν γῆν, *castrare terram*. Vit. Ap. VI. 42, in fine. p. 277.

ἡλιθιώδης, *stolidus*. V. S. II. 1. 22. p. 588. Vulgo ἡλίθιος.

ἡμίγαμος, *seminuptus*. V. S. 1. 21. 5. p. 516; Dicitur h. l. de concubina, quod scriptoris verba demonstrant: ... γυναικα ὁ πρεσβύτης ἡγάγετο ἡμίγαμόν τε κού κατά νόμους κτέ.

ἡμιμαθής, *semidoctus*. V. S. II. 5. 12. p. 575. Offendimus hoc adiectivum apud Poll. 6. 160.

θεᾶσθαι, *vi passiva usurpatum*, legitur. Hes. 3. 18. p. 681.

θηλυβαίνειν, *mulierum modo incedere*. Imagg. I. 2. 4. p. 766: ξυγχαρεῖ δ' ὁ κῶμος καὶ γυναικὶ ἀνδρίζεσθαι καὶ ἀνδρὶ θήλων ἐνδύναϊ στολήν καὶ θήλυ βαίνειν.

ἰαμβώδης, *iambicus, Satyricus*. Vit. Ap. VI. 11. 12. p. 246.

Ἰππιάζειν, *Hippiam (Sophistam Eleum) imitari*. V. S. II. 21. p. 604.

ἰπποζόμος τῶν καμήλων. Vit. Ap. II. 1. p. 49.

καπηλεύειν σοφίαν, *quaestum facere in philosophia* ¹⁾.

1) Budaëus vertit: philosophiam lucro prostituere.

Vit. Ap. I. 13. p. 16. Eodem modo Plato metaphoricè dicit: τὰ μαθήματα καπηλεύειν. Prot. p. 313).

καταλύειν ὑπὸ μάρτυσι, mori coram testibus. Vit. Ap. VIII. 28. p. 368: λέγεται (scil. Apoll.) θαμὰ ἐπιφθέγγεσθαι «λάθε βιώσας, εἰ δὲ μὴ δύναιο, λάθε ἀποβιώσας». ἀπάγων οὖν ἑαυτοῦ τὸν Δάμιν, ἵνα μὴ ὑπὸ μάρτυσι καταλόοι κτέ. Xen. Apol. 7: τὸν βίον καταλύσαι. Eur. Suppl. 1004 βίοτον καταλύειν.

καταψελλίζεσθαι, balbutire. Imagg. I. 24. (25). 2. p. 800: ταυτὶ μὲν ἀκούειν ἡγοῦ καὶ ἄδόντων αὐτὰ ἐνίων καταψελλισμένων τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου.

Simplex V. S. II. 5. 8. p. 574. Frequens est usus verbi ψελλίζεσθαι; compositum vero nusquam, teste Jacobsio, occurrit.

κατηχεῖ ἁρμονία θαλάττης, resonat musica mari. Imagg. I. 18. (19). 1. p. 791. Vulgo vis transitiva verbo inest idemque valet ac viva voce docere. cf. Luc. Asin. 48. . . ἐμὲ δὲ παρέδωκεν . . . νεανίσκῳ καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Paulo post pro eadem re dicit διδάσκειν. Sexcenties reperitur apud scriptores ecclesiasticos, eo sensu adhibitum ut sit docere, initiari.

κισσηρεφής, hederæ obtectus. Epist. II. 2. p. 913. Legitur apud Suidam, interpretatione non addita.

κολπίτης, qui sinui adiacet. Vit. Ap. III. 35. 2. p. 126: πρὸς τοὺς κολπίτας βαρβάρους.

κομματίας, *qui brevibus incisus utitur*. V. S. II. 29. 1.
p. 621, dictum de QUIRINO Sophista.

λιβανώδης πόα, *herba thuris modo odorata*. Imagg. I.
28. (29) 2. p. 807; λιβανοειδής apud Dioscor. 3 97.

μακροήμερος, *longaeuus*. V. S. II. 1. 13. p. 553:
ἤρετο . . . εἰ καὶ ἀθάνατος εἴη, ὁ δὲ «θνητοῦ» ἔφη,
«μακροημερώτερος.» Occurrit etiam apud Eust. II. p.
129. 1. Volgo dicitur μακρόβιος. Substantivum quo-
que μακροημερεύσεις et verbum μακροημερεύειν apud
seniores leguntur.

μεγαλοῤῥήμων, *grandiloquus*. Vit. Ap. VI. 11. 15. p.
248: ὁ δ' ἵνα μεγαλοῤῥήμων τε φαίνοιτο καὶ
ἠδίων τοῖς ἐρωτῶσι, ποιητικὴν ἠρμόσατο, κτέ.

Invenies etiam apud Menand. Hist. p. 347. C. ed.
Bonn. Hesych. i. v. interpretatur: ὑπερήφανος, μεγάλα
λαλῶν.

μελετηραὶ συνουσίαι, *scholae declamatoriae*. V. S.
I. 23. in fine p. 527: μισθοὺς δὲ γενναίους ἐπράτ-
τετο τὰς συνουσίας οὐ μελετηρὰς μόνον, ἀλλὰ καὶ
διδασκαλικὰς παρέχων. Adiectivum μελετηρός, *exer-*
citationum amans, est apud Xen. Anab. I. 9. 5.

μεταπέμπειν = μεταπέμπεσθαι. V. S. II. 25. 4.
p. 611: οὐ πρότερον εἶξεν ἢ Σεβήρον αὐτοκράτορα
μεταπέμψαντα αὐτὸν εἰς τὴν ἐφάν δοῦναί οἱ
τὴν κόρην.

μεταποιεῖν ἄγαλμά τινος, *statuam abjudicare alic.*

Her. 3. 21. p. 683: μετεποίει δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἐκτορος Ἀχιλλέως γὰρ ἔφασκεν εἶναι, κτέ. *Medium apud Plat. et Thuc. passim, sibi arrogare.*

μεταυγάζοντα ἰστία, *vela varios colores referentia.*

Imagg. I. 18. (19.) 3. p. 793. *Volgo vi transitiva adhibetur, conspiciere.*

μετελαύνειν πρόβατα, *abigere pecudes.* Vit. Ap. VIII.

22. 1. p. 364. *Verbum alibi non legitur.*

μιξόθηλος, *effeminatus.* V. S. II. 30. 2. p. 623; dic-

tum est de voce. Ap. Georg. Sync. p. 162: μιξόθη-
λον στρατόν. *Apud alios non reperies.*

ναύκληρος πόλις, *urbs maritima.* V. S. II. 26. 2. p.

613: εἰ δὲ καὶ ναύκληρος ἡ πόλις εἴη, καθάπερ
Σμύρνα, πολλὰ καὶ ἀφθονα αὐτοῖς ἡ θάλαττα δώσει.

νεαροχηχῆς, *tumidus*¹⁾. V. S. II. 8. 3. p. 579: προς-

έκρουσε ἡ διάλεξις νεαροχηχῆς δόξασα καὶ ἐπασ-
μένη τὰς ἐννοίας, ἔδοξε δὲ καὶ μειρακιώδης'

νομικὰ ἦθη, *iurisprudentia.* Vit. Ap. VII. 42. 2. p. 32:

... ἄλλ' ἐνταῦθ' ἔστειλε μαθησόμενον ἦθη νομικά, κτέ.

νομομαχεῖν, *legibus certare.* V. S. I. 23. 2. p. 527:

καὶ ταῦτόν δύναται Λύσανδρος ναυμαχῶν καὶ
Λεπτίνης νομομαχῶν.

1) e Didotiana versione; difficile est rectam vocabuli subobscuri versio-
nem invenire.

ξυμμετεωροπολεῖν τινι *simul cum aliq. in sublimi versari*. Vit. Ap. VI. 11. in fine, p. 249. Comparari potest cum hoc verbo ἀεροβατεῖν, quod apud Aristoph. (Nub. 225) et Plat. Ap. 19, c. legimus.

ὀκρίβας = ἐμβάτης, Vit. Ap. V. 9. 2. p. 195; VI. 11. p. 245: ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἐνεβίβασεν, (scil. Aeschylus) ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοισιν, κτέ. cff. Hesych. i. v.: ὀκρίβαντας, ἐμβάτας. Suid. i. v.: ὀκρίβαντας, ἐμβάτας. Ruhnk. ad Tim. pag. 191 haec scribentem „pro *cothurnis tragicis* hanc vocem accepit Philostratus. Vit. Ap. V. p. 195; VI. p. 245. V. S. I. 9. p. 492.” Hac significatione occurrit etiam apud Themist. Or. 26. p. 216, ed. Dind.

ὀρᾶν ἔς τινα, *stare a partibus alic.* V. S. I. 18. 1. p. 507: ἡ Ἀθήνησι δημαγωγία διειστήκει πάσα . . . τῶν δ' ἔς Φιλιππον ὀρώντων . . . Αἰσχίνης (scil. τὴν πρώτην ἐφέρετο). In simili re utitur Xenophon verbo ἀποβλέπειν, Anab. III. 1. 36.

οὔτος, *quispiam*. V. S. Prooem. p. 480: καὶ ἄλλως οὐκ εὐτυχὲς τῷ βουλομένῳ πολλὰ εἰδέναι πατέρα μὲν τοῦ δεῖνος ἐξεπίστασθαι καὶ μητέρα . . . μηδ' ὅτι κατώρθωσέ θ' οὔτος, κτέ.

παρὰ πολὺ, *multo inferior*. V. S. II. 4. 9. p. 551: τὸ θέατρον, ὃ ἐδείματο Κορινθιοῖς, παρὰ πολὺ μὲν τοῦ Ἀθήνησιν, κτέ. passim. Her. 3. 36. p. 692.

παρὰ τοῦτο — παρ' ὅ, *tanto-quanto*. V. S. I. 25. 16. p. 538.

παραπτύειν τι, *despuere aliquid* V. S. II. 9. 7. p. 585.

At verisimile est, tam insulso vocabulo ne Philostratum quidem uti potuisse. Scribae errore irrepsisse mihi videtur pro *παρέπταισε*, *erravit*, quod verbum Salmasius legendum suspicatur.

παρενσαλεύειν πρὸς αὐλόν, *pedes movere ad tibiam*.

Vit. Ap. II. 13. p. 64; h. l. dictum de elephantis. Noster petivit ex Aristoph. Plut. 291: *τοῖν ποδοῖν ὠδὶ παρενσαλεύων*. Substantivum *παρενσάλευσις* apud solos Byzantinos.

παριππεύειν, *superare*. V. S. I. 25. 20. p. 240. πα-

ριππεῦσαι γὰρ καὶ τὰς ἐκείνων γλώττας, ὁπότε μελετῶη.

παρυφαίνειν τινά, *texendo superare aliquem* Imagg.

II. 18. 1. p. 853: ὄρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν .. εἰ μὴ παρυφαίνει τὴν Πενελόπην.

περιδιείρειν, *circum connectere* ¹⁾, Imagg. II. 6. 4. p.

819: *περιδιείρας ἐς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τὸ πόδε*.

περιλαλεῖν, *copiose describere*, Imagg. II. 9. 1. p. 824.

περιοπεῖν, *circumspicere, observare*. Epist. II. 4. p.

366. Verbum *περιοπιζέσθαι*, quod idem valet, legitur schol. Hom. II. 14. 8.

1) Stephanus vertit: circumquaque traicere et insuere. Participium explicat per *implicans*.

ποιῦναι = πρόβατα, oves. Vit. Ap. II. 13. 2. p. 63:
αἰγές τε . . . καὶ ποιῦναι καὶ βόες.

προβαίνειν ἐς ὄνομα, inclarescere. V. S. I. 22. 7.
p. 525: ἔοικεν . . . σρέφειν σε ὁ νεανίας ἐς ὄνομα
ἤδη προβαίνων μέγα.

προβατευτικός, pastoricius. Vit. Ap. VI. 43. 2. p. 278.
cf. Cap. I. p. 9.

προγιγνώσκειν, plus sapere. Vit. Ap. VIII. 7. 4. p.
329: τὸ δ' οὕτω τι ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους φρονεῖν,
ὡς προγιγνώσκειν βούλεσθαι τῶν θεῶν, κτέ.

προηχεῖν τι, prodere aliquid V. S. Prooem. p. 480: ἡ
δὲ τοιαύτη ἰδέα τῶν προοιμίῶν εὐγένειαν προηχεῖ
τῶν λόγων.

προπίνειν τινί τινα, commendare. Vit. Ap. III. 28.
1. p. 118. Apud alios occurrit προπίνειν τινί τι.

προσανθεῖν, florem afferre. Imagg. II. 8. 4. p. 823:
. . . ἀνὰ λίθων . . . ταῖς . . . γυναιξίν οὐκ ἀηδῶς
προσανθοῦσι, κτέ.

προσαθύρων, προσπαίζων. Imagg. II. 2. 2. p. 812.
cf. Hesych.: προσαθύροντα, προσπαίζοντα. Apud
seniores rarissime invenitur.

προσβακχεύειν τινί τι, Bacchico furore immittere
aliqui. Imagg. I. 17. 2. p. 790: τὸν δ' οἶστρον προσ-

- βακχεύσας ταῖς γυναῖξιν. Ἐμβακχεύειν, vi intransitiva, legitur apud eundem. Her. 2. 12. p. 667; apud alios non occurrit.
- προσευνάζεσθαι, *se insinuare*. Her. 20. 20. p: 738; dictum de unda, terrae sese insinuante.
- προσκνυζᾶσθαι, *blande aggannire*. Vit. Ap. V. 42. p. 226: προσελθὼν (scil. leo) δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ... τοῖς τε γόνασι αὐτοῦ προσκνυζᾶτο καὶ ἐλιπέρει παρὰ πάντας ἀνθρώπους. cf. Her. p. 662. Legitur etiam apud Heliodor. 7. 10.
- προσκωμάζειν τῇ γῆ, *in terram irruere*. Vit. Ap. IV. 6. p. 144: καὶ μηδὲν τῇ γῆ κακὸν ἐξ αὐτῆς προσκωμάσαι.
- προσπαροινεῖν, *contumeliose addere*. Imagg. II. 23. 4. p. 849: μέχρι τούτων ἡ γραφή, ποιηταὶ δὲ προσπαροinouσι καὶ ξυνδοῦσι τὸν Ἡρακλέα.
- πυριάλωτοι αἰθυῖαι, *mergi igne faciles captu*. Imagg. II. 17. 1. p. 838: .. ὑπνηλαὶ οὐσαι καὶ πυριάλωτοι· νύκτωρ γὰρ αὐταῖς ἐναστράπτουσι, ubi usus verbi ἐναστράπτειν τινί memoria dignus est.
- ῥαδιουργεῖν τι, *neglegere aliquid*. Imagg. I. 12. 5. p. 783. Vulgo intransitive hoc verbum adhibetur.
- ῥιζοτομοῦσα σοφία, *sapientia demetens aliq.* Vit. Ap. VII. 26 1. p. 305. Metaphorice dictum etiam apud Diodor. Exc. p. 590.

σπερματολογεῖσθαι = σπερμολογεῖσθαι. V. S. I. 22. 5. p. 524.

σπερμολογεῖν, *nugari, scurram agere*. Vit. Ap. V. 20. 3. p. 204. σπερμολογοῦσιν ἔνιοι.. ἐξαψάμενοί τι Διμήτρος ἢ Διονύσου ἄγαλμα, καὶ τρέφεσθαι φασιν ὑπὸ τῶν θεῶν, οὓς φέρουσι, κτέ. Eadem significatio verbo inest apud Greg. Naz. et Eust.

σπουδάζειν ἀπό τινος, *studiose aliquem tractare*. V. S. II. 27. 10. p. 620. Apud alium ita legi non videtur, volgo cum aliis praep. coniungitur.

σπουδή, *disputatio in schola*. Vit. Ap. VI. 14. p. 252: «προσήκει ἄρξαι τοῦ σπουδάσαι, διελθόντα ... τὰς τ' ἐκεῖ σπουδὰς, ἃς ὑπὲρ λαμπρῶν δήπου ἐποιεῖσθε.» cf. IV. 27. p. 166 et alibi. Vox est ea significatione Philostrato familiaris, alii non ita adhibent. Vid. Toup. ad Suidam s. v. *πίττα*. III. p. 59. ed. Lond. MDCCLXVI.

στέφανος, *dictum de sacerdotio*. V. S. I. 21. 2. p. 515: Ἀρχιερεὺς.. ἐγένετο.. αὐτός τε καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ.. ὁ δὲ στέφανος οὗτος πολὺς καὶ ὑπὲρ πολλῶν χρημάτων.

ἡ σύβαρις, *luxus*. Vit. Ap. IV. 27. 1. p. 166: *συβάριδος μεστοὶ ἦσαν*. eff. *ibid.* 20. p. 158. VI. 21. 3. p. 262.

συμπολιτεύεσθαι, *adiuvare* V. S. I. 22. 3. p.

523: εἰ μνήμη¹⁾ συνεπολιτεύετο τοῖς ἀνθρώποις.

τοξεία = τοξόται. Vit. Ap. VIII. 7. 2, p. 328.

ὑπεραποδιδόναι, *supra modum solvere*. V. S. I. 25. 5. p. 533: ἐπὶ τε τῆς Ῥώμης ἀπαιτουμένου πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ὑπεραπέδωκε ταῦτα τὰ χρήματα. Occurrit verbum ita compositum in Inscr. Olbiopolitana apud Boeck. vol. 2. p. 121. 17: οὐκ ἐχόντων λύσασθαι . . . αὐτὸς ὑπεραποδοὺς τοὺς ἑκατὸν χρυσοὺς ἐλύσατο.

ὑπερβακχεύειν, *tumidum esse*. V. S. II. 26. 1. p. 613: καὶ τὰς πανηγυρικὰς ἐννοίας οὐχ ὑπερβακχεύων; dictum de Heraclide.

ὑπερεγείρω τινός = ἐγείρω ὑπὲρ τινος. Vit. Ap. VIII. 12, 4, p. 387: καὶ ὁ Ἀπολλώνιος τοῦ θαυμάζω Τελεσίνον," εἶπεν, ὑπερκαθεύδοντα· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὑπερεγρήγορέ μου πάλαι."

ὑπερκαθεύδω τινός = καθεύδω ὑπὲρ τινος. Ibid.

ὑπερπενθεῖν τινα, *supra modum lugere*. V. S. II. 1. 19. p. 556: τὸ ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν.

ὑπερπνεῖν τινα, *sese extollere supra aliquem*. V. S. II. 10. 4. p. 587: τὸ μὲν δὴ προοίμιον τοῦθ' (scil. "πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα") ὑπερπνεόντος ἦν τοὺς Ἀθηναίους, κτέ.

1) μὴ addendum censebat Jacobs ante μνήμη. Kayser non recepit.

ὑπερσοφιστεῦειν, *arte sophistica superare*. V. S. II. 2. p. 567: ... τὴν δ' ἰδέαν τῶν λόγων ἀποχρῶν καὶ τοῖς δικανικοῖς καὶ τοῖς ὑπερσοφιστεῦουσιν.

ὑπόβακχος, *numine Bacchi afflatus*. V. S. I. 19. 2. p. 511: ἡ δ' ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν, ὑπόβακχος δὲ καὶ διθυραμβώδης, κτέ. His verbis dicendi genus Nicetae sophistae adumbratur.

ὑποβλίπτειν τινά, *exsorbere aliquem*. Vit. Ap. VI. 36. 1. p. 273: Sermo est de delatoribus adulescentes opulentos fortunae spoliare conantibus.

ὑποθειάζειν, *divino honore colere*. Vit. Ap. I. 3. p. 5: καὶ διαθήκαι δὲ τῶ Ἀπολλωνίῳ γεγράφεται, παρ' ὧν ὑπάρχει μαθεῖν ὡς ὑποθειάζων τὴν φιλοσοφίαν ἐγένετο. cf. VI. 11. 11. p. 245.

Verbum hoc compositum apud nullum alium scriptorem, teste Stephano, legitur.

ὑποιδεῖν, *intumescere*. Vit. Ap. III. 46. p. 133. Est Ionica verbi οἰδᾶν forma. Occurrit etiam apud Hippocr. et Ael. V. H. 14. 7: ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης . . . πιμελής.

ὑποκάπηλος, *caupo*. Vit. Ap. VIII. 7. 39. p. 345.

ὑποκυμαίνειν, *fluctuare sub*. Imagg. II. 18. 4. p. 891. Apud Phil. saepius offendimus, apud alios recentiores nonnunquam.

ὑπόσεμνος, *gravitatis aliq. habens*. Iniagg. I. 28 (29).
2. p. 807; II. 1. 1. p. 810. Etiam apud Synesium et
Aristaenetum occurrit.

ὑπόσοφος τέχνη, *ars liberalibus affinis*. Vit. Ap. VIII.
7. 9. p. 331: καὶ οὐχ αἱ βάνανσοι μόνον, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν σοφαὶ θ' ὁμοίως καὶ ὑπό-
σοφοι, κτέ.

ὑποψάλλω, *leviter tango*. Vit. Ap. VII. 14. 4. p. 287:
οἱ μὲν τέττιγες ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας ἐν
ῶδαῖς ἦσαν. Locum corruptum esse cum arbitrer,
quomodo mendum sit ortum investigare operae pre-
tium erit. Scriba pro ἦσαν legisse mihi videtur ἦσαν;
quod cum non intellexeret, ἐν ῶδαῖς addidit, ut ita
exprimeret, quod uno verbo ἄδειν dici potuerat. Le-
gitur ὑποψάλλειν etiam apud recentiores, ut adiecti-
vum sequens:

φαντασιώδης, *commentitius*. Vit. Ap. VII. 14. 10. p.
295: φαντασιώδεις ποίαις.

φρονηματώδης, *prudens vel meditabundus*. Her. 3. 21.
p. 683: καὶ γὰρ φρονηματώδες (scil. Ἐκτορος ἄγαλ-
μα) δοκεῖ καὶ γοργόν, κτέ.

φρονιμώδης, *magnificus*. Her. 8. 1. p. 705. Adiectivum,
ductum a φρονεῖν (= μέγα φρονεῖν) h. l. adhibetur
de voce.

τὰ φροντίσματα, *meditatio*. Oppositum τὰ αὐτο-

σχεδιάσματα. V. S. I. p. 482; II. 24. 4. p. 606.
 αὐτοσχέδιος δ' ὢν οὐδὲ φροντισμάτων ἡμέλει, κτέ.
 Suidas interpr.: φρόντισμα: τὸ σόφισμα.

χρηστηριώδης μαντική, vaticinatio per oracula. V.
 S. I. p. 481; oppositum ἀνθρωπίνη μαντική.

χωροφιλία, amor loci. Epist. XXVIII. p. 354. Animad-
 vertenda est peculiaris compositio substantivi; est, ut
 ita dicam, genus compositi inversi, ut χρυσόφιλος,
 παιδοφίλης al.

ψευδοσοφία, falsa sapientia. Vit. Ap. VIII. 7. 41. p.
 331. Legitur etiam apud Eusebium contra Hierocl. p.
 538: ψευδοσοφίας ἀλούς; adiectivum ψευδόσοφος
 Philostrato (cf. locum laudatum) et recentioribus in
 usu est.

ψευδοτάφιον pro ζενοτάφιον. Vit. Ap. VIII. 31.
 p. 371. τάφῳ μὲν οὖν ἢ ψευδοταφίῳ τάνδρῳς οὐ-
 δαμοῦ προστυχῶν οἶδα, κτέ.

CAPUT III.

OBSERVATIONES CRITICAE.

Vit. Ap. I. 2. p. 5: *ἐπέστειλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἡλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς, Αἰγυπτίοις, ὑπὲρ Θεῶν, ὑπὲρ ἔθῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων, κτέ.*

In editionibus codicibusque fere omnibus ¹⁾ legitur *ὑπὲρ ἔθῶν, ὑπὲρ ἠθῶν*. Olearius vero ex cod. Vratislav. in textum recepit *ὑπὲρ ἔθνῶν* pro *ὑπὲρ ἔθῶν*, quod aut *ἔθῶν* aut *ἠθῶν* superfluum esse ei videbatur.

Et nisi ponas alterum per dittographiam in textum irrep-
sisse, faciendum erit cum Oleario; vix enim accurate
indicari potest, quale scriptor sibi finxerit discrimen inter
ἔθος et *ἠθος*.

Mihi vero nulla re alia quam per dittographiam locus cor-
ruptus esse videtur, primum quod unus codex re vera
habet *ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων*, sed mutato
altero *ἠθῶν* in *ἔθῶν*, tum quod Suidas s. v. *Ἀπολλώνιος*
Τυανεύς verba *ὑπὲρ ἔθῶν* in lexico omisit.

Itaque haec Philostratum scripsisse existimo: *ὑπὲρ*
Θεῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων.

1) cf. ed. Kays. Turici, MDCCCXLIV p. 2 et praef. XVI.

Hamakerus¹⁾, qui obiter de hoc loco disputat, *ὑπὲρ ἐθῶν* retinendum putat, manu scribae *ὑπὲρ ἠθῶν* ex *ὑπὲρ ἐθῶν* in margine correctum dein in textum transisse arbitrans.

I. 3. p. 6: *ὡς μὲν οὖν ξυνήγαγον ταῦτα διεσπασμένα καὶ ὡς ἐπεμελήθη τού ξυνοεῖν αὐτὰ, εἶρηκα, κτέ.*

Accurate haec verba legentem fugere non potest mire dictum esse illud *διεσπασμένα* neque sensum praebere, qui desideretur. Quid enim? Ex iis, quae antecedunt, luculenter apparet, Philostratum id velle affirmare, plura quidem scripta exstare, quibus de Apollonii vita agatur, sed hic illic dispersa colligenda esse ei, qui librum de Tyanensi componere velit. Quare legendum esse existimo: *ὡς μὲν οὖν συνήγαγον ταῦτα διεσπασμένα, κτέ.*

I. 7. 2. p. 9: *καὶ τὰ τοιαῦθ' οἱ ὄρνιθες εὗχονται οὐτ' εἰδότες ὅ τι λέγουσιν οὔτε διακείμενοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐρῶθμισμένοι τὴν γλῶτταν.*

Hamakerus²⁾ legendum censet *οὔτε εὖ διακείμενοι*, affirmans verbum *διακείσθαι* nusquam per se aut bonam aut malam animi affectionem notare, sed adverbiiis additis vel etiam totis sententiis definiri.

Hac in re ideo cum eo faciendum erit quia, ubicunque verbum occurrit apud nostrum, nusquam solum reperitur, excepto V. S. II. 10 p. 586, ubi *εὖ* addendum esse verisimillimum est.

eff. Vit. Ap. III. 40 p. 129 (*σωφρονέστατα διακείσονται*); V. 43. 1. p. 227 (*ἐρῶμένως διακείμενον*); VIII.

1) cf. Hamak. Lectt. Phil. p. 30.

2) cf. Lectt. Phil. p. 3.

2. p. 323 (μετρίως διέκειτο); VIII. 7. 46. p. 349 (διακειμένῳ χαλεπῶς); VIII. 13. p. 357 (διακείμενη οὕτως); VIII. 15. p. 360 (διέκειτο μὲν ἡ Ἑλλὰς οὐ πόρρω τοῦ προσκυνεῖν αὐτόν); Her. 2. 1. p. 667 (ἀπίστως διακεῖσθαι); 3. 4. p. 674 (καὶ διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων).

Eodem modo scriptoribus atticis hoc verbum definiri, ut alios omittamus, loci quidam apud Platonem et Xenophontem testimonio sunt. cff. Plat. Rep. VI. 500 b. (χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν . . . διακεῖσθαι); Phaedr. p. 249 d. (μανικῶς διακείμενος); Xen. Anab. II. 5. 27 (φιλικῶς διακεῖσθαι); Mem. I. 1. 13 (τοῖς μαινομένοις ὁμοίως διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους); Cyr. IV. 1. 14 (ἀπλήστως διακεῖσθαι) alibi.

I. 14. p. 17: πολλὰ μὲν γὰρ εἰπεῖν ἔχοντα μὴ εἰπεῖν, πολλὰ δὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντα μὴ ἀκοῦσαι.

Apollonius ab Euxeno interrogatus quare non scriberet, qui praeclare sentiret et dicendi genere probato atque concitato uteretur, „quoniam”, inquit, „nondum silui”.

Ab eo inde tempore silentium eum observasse per quinque continuos annos, auctor nobis est Philostratus, qui addit ipsum Apollonium affirmasse molestissimam sibi hanc vitam fuisse. Cur ita iudicet, verbis, quae modo laudavi, ipse indicat, quorum priora dilucida sunt, posteriora minus facile intelleguntur. Sententia haec sit necesse est: multa, quae dicerem, cum haberem, non dixi, multa, quae iram moverent, cum audirem, audivisse me dissimulavi. Quare ante ἀκοῦσαι excidisse suspicor δόξαι; quod si addideris omnia perlucida sunt et concinna. Eadem locutio πρὸς ὀργὴν ἀκούειν occurrit cap. 12. p. 14. (cf. πρὸς χάριν λέγειν).

Pro *μη ἀκοῦσαι* coniecisse Madvigium ¹⁾ *μη ἀποκροῦσαι*, nuperrime legi. Nec tamen summi viri reverentia moveri potui, ut prae eius meam coniecturam spernerem, cum et verbi *ἀποκρούειν* usus metaphoricus sit rarior, et permulta exstent exempla, quibus possit demonstrari ante infinitivum alterum infinitivum excidisse.

I. 20. p. 25: *ἔστι γὰρ τῶν Ἀραβίων ἤδη κοινόν καὶ τῶν ὀρνίθων ἀκοῦειν μανιευομένων, ὅποσα οἱ χρησμοί;* ita pergit Philostratus, postquam Apollonium ab Arabibus, cum per fines eorum iter faceret, *ὀρνιθομάντειαν* didicisse narravit. In verbis citatis non unum est, quod me teneat. Primum *κοινόν* ab hoc loco prorsus alienum esse mihi videtur, quia optime graece dicitur *ἔστί τις*, sequente infinitivo, *est alicuius* (proprium). Aliud igitur vocabulum requirendum erit, unde *κοινόν* ortum esse sit verisimile. Quodsi nobiscum reputamus de avibus hic agi vaticinantibus nullumque fere esse discrimen inter *κοινόν* et *κόκνων*, orta mihi est suspitio, in adiectivi *κοινόν* locum substantivum *κόκνων* esse substituendum. Accedit quod avium cygnis imprimis divinationem tribuisse veteres constat. cf. Verg. Aen. I. 396; Plat. Phaed. p. 84 et 85. Cic. Qu aest. Tusc. I. cap. 30.

Tum quid sibi velit illud *ἤδη* non video; cum verbis enim antecedentibus minime cohaeret. Locus Platonis in Phaedone p. 84 viam emendandi demonstrare mihi videtur. Legitur: *καὶ ὡς ἔοικε... τῶν κόκνων δοκῶ φαυλότερα ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν, οἱ ἐπειδὴν αἰσθάνονται, ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ*

1) cf. Is. Nic. Madvigii Adversaria critica ad scriptores graecos. Hauniae MDCCCLXXI. p. 710.

πλεῖστα καὶ μάλιστα ἄδουσι, κτέ. Inde apparet cantu cygnos vaticinari; quare ἤδη in ᾠδῆς mutandum puto, quod optime ab ἀκούειν pendet. Denique verba καὶ τῶν ὀρνίθων, si κύκνων receperis, ut additamentum superfluum delenda esse mihi videntur. Itaque hanc veram esse lectionem censeo: ἔστι γὰρ τῶν Ἀραβίων ᾠδῆς κύκνων ἀκούειν, κτέ.

Hamakerus ¹⁾ pro κοινόν legendum κύκνων, verba vero καὶ τῶν ὀρνίθων delenda non censet.

I. 21. p. 26: τοῦ δὲ, «βασανιῶ σε», εἰπόντος, «εἰ μὴ λέγοις», «εἰ γὰρ τοῖς σαντοῦ χερσίν», εἶπεν, ὡς αὐτὸς βασανισθείης, θιγὴν ἀνδρός.»

Apollonius a satrapa regis Medorum interrogatus, quis ausus esset regis fines ingredi, «mea est», inquit, «universa terra eamque peragranti potestas.» Tum ille «torquebo te, si non dices.» Hucusque omnia recte procedunt. Quae vero secuntur, vitio laborare mihi videntur.

Ex verbis praecedentibus apparet satrapam Apollonio tormentum minari, nullum ipsi ne torqueatur metum esse; quare forma passiva βασανισθείης ferri non potest, activa vero requiritur. Si recte video, hoc modo Apollonius, minis compertis, pergere debet: «dum tuis manibus, ut, cum me torseris, virum non deum te torsisse scias.» Supra autem legimus: μόγις τ' ἀναβλέψας ἐς αὐτὸν «πὸθεν ἡμῶν ἐπιπεμφθεῖς ἦκεις;» οἷον δαίμονα ἠρώτα, quae verba non minime me movent ut legendum censeam: ὡς αὐτὸς βασανίσας εἰδείης θιγῶν ἀνδρός.

1) cf. Lectt. Phil. p. 9.

I. 30. p. 39: ὅσον μὲν δὴ ἀπέχε τοῦ ἐκπεπληχθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα, κτέ.

Quicumque verba, quae praecedunt, perlegerit, facile intellet βασιλέα h. l. ferri non posse. Apollonius enim regiam quidem intraverat, regem vero nondum viderat. Sine dubio legendum erit βασιλεία. cf. in capituli initio: διῶν δὲ ἐς τὰ βασιλεία οὐ διέβλεψεν ἐς οὐδὲν τῶν θαυμαζομένων, κτέ.

Jacobsius coniecit pro βασιλέα τε καὶ ὄγκον, apte quidem sed nimio molimine βασιλικὸν ὄγκον.

II. 12. p. 61: ἀφ' ὧν (scil. πύργων) τοξεύουσί τε καὶ ἀκονιίζουσιν οἱ Ἴνδοὶ καθάπερ ἐκ πυλῶν βάλλοντες.

Sermo est de peculiari ratione, qua Indi pugnare solent. Hos enim, tergis elephantorum occupatis, inde tela emittere noster auctor nobis est. Recte. Sed quod sequitur καθάπερ ἐκ πυλῶν non id exprimit, quod hic exspectamus. Vix aliter sensisse potest scriptor quam: ut milites ex urbe i. e. ex moenibus tela in hostes emittunt, ita Indi elephantis vehentes, ex loco edito in adversarios iaculantur.

Ergo legendum erit καθάπερ ἐκ πόλεων.

II. 21. l. p. 72: .. καὶ ξυμβουλευομένων αὐτῷ ἐνίων ... ποιῆσθαι ξυμμάχους, οὐ γὰρ ἂν πρὸς τὴν Ἰνδικὴν πᾶσαν ξυμφοροῦσαν παρατάξασθαι ποτ' αὐτόν, κτέ.

Facile inter se confunduntur inf. aor. med. et inf. fut. med. Quare, cum propter particulam ἂν, quae praecedit, infinitivus aoristi desideretur, non dubito quin pro παρατάξασθαι restituendum sit παρατάξασθαι. Satis enim

constat *ἄν* cum infinitivo aoristi saepissime coniungi et nil differre ab infinitivo futuri; aliquotiens hanc particulam coniunctam invenies cum infinitivo praesentis, nunquam vero futuri.

II. 22. 5. p. 76... *μοῖον δὲ τι παρ' Ὀμήρῳ τὸ τοῦ Ἡφαίστου περὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδα ἀναφαίνεται· μεστὰ γὰρ καὶ ταῦτα ὀλλόντων καὶ ὀλλυμένων, καὶ τὴν γῆν ἡματῶσθαι φήσεις χαλκῆν οὔσαν.*

Admodum miror neminem adhuc pro fut. *φήσεις* coniecisse *φήσειας ἄν*, qui optativus potentialis iure futuro anteponendus esse mihi videtur. Nemo enim dicet terram ex aere factam madere sanguine sed id dicit auctor: Clypeus Achillis a Vulcano callidissimo artificio fabricatus est; *διὰ* terram ex aere factam sanguine madere. De *ὀλλόντων καὶ ὀλλυμένων* animadvertendum est, verbum simplex a nostro sumptum esse ex Homero, II. *A.* 450, quem versum integrum laudat Vit. Ap. V. 26. 2. p. 95. Ex more suo fecit Philostratus; nam qui non dubitavit complures verbi formas admittere, partim more poetico, partim seriores secutus, ut *ἀποβιώσας* pro *ἀποβιούς* (Vit. Ap. VIII. 28. p. 368), *ἐνεβίωσε* pro *ἐνεβίω* (V. S. II. 23. p. 265), *ἔφθορα* et comp. pro *ἔφθαρμαι* (Vit. Ap. I. 9. p. 11; 24. p. 31), *ζήσομαι* pro *βιώσομαι* (Vit. Ap. I. 37. p. 46), *ἰζησα* pro *καθῖσα* (Vit. Ap. II. 11. p. 59), *τετυπτηγότης* pro *πεπληγότης* (V. S. II. 10. 6. p. 588), *τυπτήσας* pro *πατάξας* (Vit. Ap. I. 15. p. 18), idem non repudiavit nonnullas aliis omnino spretas. Sunt:

ἀνηγγέλη pro *ἀνηγγέλθη*. Vit. Ap. I. 29. p. 37.

ἐξηγόρευσεν pro *ἐξεῖπεν*. Vit. Ap. III. 38. p. 128.

ζῆθι pro *ζῆ*. Vit. Ap. I. 7. p. 9.

ὄρουγεν pro ὄρουξεν. Vit. Ap. I. 25. p. 33.

II. 23. p. 77: φασὶ δ' ὡς ἀτάκτως [τε καὶ Ἀττικῶς] τοὺς στενωποὺς τέμνεται.

Quae verba uncis inclusi delenda ideo mihi videntur, quia aliunde non apparet, quo iure urbes in Attica sitas sine ordine aedificatas esse, auctor Vitae Apolloni contendat. Vitium ex dittographia ortum esse persuasum habeo.

II. 26. p. 78. καὶ οὕτως αὐτοῦ ἠτήθη, ὡς Εὐφράτη ποτὲ ἐπιπλήττων μὴ φιλοσοφούντι «ἡμεῖς δὲ ἀλλὰ τὸν Ἴνδον Φραάτην αἰδώμεθα» φάναι, κτέ.

In his verbis adverbium deesse, quo ratio philosophandi indicatur facile cognoscitur. Ipse Philostratus viam nobis monstrabit ad locum emendandum. Legimus Vit. Ap. V. 21. I. p. 204. ὁ δ' εἶπεν· «ἄνδρα φιλοσοφούντα ὑγιῶς τε καὶ ἀδόλως.» Quae verba cum legissem, in mentem mihi venit, h. l. addendum esse ὑγιῶς. Metaphorice hoc adiectivum dici, ut sit *recte*, *sincere* et Hesychius testatur et duo loci apud Platonem confirmant. cff. Hesych. i. v. ὑγιῶς: ὀρθῶς, σώως, ὀλοκλήρως, ἐρρωμένως καὶ εἰ τι ὁμοιον. Plat. Rep. III. 409: εἰ μέλλει . . . κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια; X. 619: Εἴ τις ἀεὶ ὑγιῶς φιλοσοφοῖ.

Alibi apud Philostratum legimus: σὺ μὲν οὐπω φιλοσοφεῖς. Vit. Ap. I. 23. p. 29.

II. 40. 2. p. 93: «καθεδούμεθα τοὺς γῦπας τε καὶ λύκους ἀποσοβοῦντες τῶν καμήλων, ἡμῶν δ' οὐδεὶς ἀποσοβήσει· προσαπολούμεθα γάρ'».

Loquitur noster de difficultatibus, in quibus Apollonius versabitur, si elephantum robusti deficient eum, in Indiae deserto commorantem.

Si legimus, quod libri habent, *προσπολούμεθα γάρ*, *cum illis enim nobis quoque pereundum est*, mortem quidem Apollonio imminere apparet, sed non indicatur vera causa mortis, quam propter sequens *γάρ* expressam exspectamus. Lege *προσπολούμεθα* ut sententia sit: nemo a nobis vultures luposque abiget, *prius enim quam* ob iter difficile per desertum, auxilio nobis veniri poterit, *peribimus*.

Vit. Ap. II. 29. 2. p. 81: *καὶ ὅτι μὲν παρ' ὑμῶν ταυτὸν τῷ ληστεύειν ἐστὶν οἶδα· ὁμοίῳ μὲν γὰρ σοὶ ἀνδρὶ οὐ φασὶν εἶναι ἐντυχεῖν*. Legendum mihi videtur *οἶῳ μὲν γάρ*, *κτέ*, atque hoc modo vitium ortum esse intellego: Librarius, ignarus legitimae dicendi rationis et Atticis et posterioris aetatis scriptoribus¹⁾ solemnis, qua pronomem *οἶος*, per attractionem singularem, omisso verbo *εἶναι*, casum vocis, quae praecedat, accipere solet, quid sibi datus *οἶῳ* vellet, non vidit. Quare *ὁμοίῳ* scribere ei visum est.

II. 36. 3. p. 88: *ἄλλοσέ ποι μᾶλλον εἶσιν ἢ οὐπερ εἶναι δοκοῦσιν*.

Dubium esse non potest quin legendum sit *οἶπερ* pro *οὐπερ*. Cum enim in *ἄλλοσε* et *ποί* vitiosam suam consuetudinem sequeretur noster, non erat cur in correlativo ad veram rationem rediret.

II. 40. 3. p. 93: *ὁ δ' Ἀπολλώνιος « χρυσίον μὲν » ἔφη « ἱκανὸν ἑαυτῷ εἶναι δόντος γ' Οὐαρδάνου τῷ ἡγεμόνι ἀφανῶς αὐτό »*.

Indorum rex Apollonio aurum, gemmas, vestes, alia eiusmodi permulta obtulit. Apollonius vero auri quidem satis sibi esse aiebat, quippe quod Vardanes duci itineris

1) e. q. Luc. Tox. 11: *ἀνδρὶ οἶῳ σοὶ πολεμιστῇ μονομαχήσαι*.

dedisset. Pergit scriptor ἀφανῶς δόντος Ουαρδάνου i. e. a Vardane pecunia data Apollonio nesciente; quia vero ex verbis praecedentibus non apparet re vera Apollonium de pecunia accepta celatum esse neque referre mihi videtur, quo modo acceperit pecuniam sed quantam, pro ἀφανῶς legendum esse ἀφθόνως verisimile duco.

III. 3. p. 96: *ἱερούται δ' ἄρα τῇ Ἀφροδίτῃ Ἰνδῇ τοιαύτῃ, καὶ τίκτεται τῇ θεῷ γυνὴ ποικίλῃ, καθάπερ ὁ Ἄπις Αἰγυπτίοις.*

Locus corruptus esse mihi videtur.

Primum quo iure dici possit *καὶ τίκτεται γυνὴ ποικίλῃ, nascitur femina varii coloris*, non intellego. Quis enim affirmare potest talem nasci?

Tum verba *γυνὴ ποικίλῃ*, cum iam supra de versicolore femina mentio facta sit, optime abesse possunt et glossema mihi videntur pronomini *τοιαύτῃ* adscriptum, itaque delenda.

Si quid video sententia verborum haec sit necesse est. Ut apud Aegyptios, quotiens Apis reperitur, honore divino afficitur, ita, si Inda versicolor nascitur, sacra est Veneri. Quare si *καὶ τίκτεται* mutaveris in *ἔάν τίκτῃται* et interpunctionem post *τίκτῃται* posueris, delete glossemate, sensus verborum sanus erit.

III. 44. p. 132: *καὶ τοὺς ξυνόνας ἐδιδάξατο... ξυμμετρίας τε ποτίμων φαρμάκων, ὑφ' ὧν ὕδροφοι ἀποχετεύονται καὶ αἷμα ἴσχεται, φθόαι τε παύονται καὶ τὰ οὕτω κοῖλα.* Ultimis verbis vehementer offendor; nihil est h. l. *κοῖλος*, *cavus* neque de morbis dicitur. Minime probandum est, quod suspicatur Jacobsius τὰ

υπόκοιλα, quia apud medicos nihil significat nisi *cavitates, quae sub oculis cernuntur*.

Aliud quid latere in *κοίλα* mihi videtur.

Agitur in hoc capite in aliis de Aesculapio, bene merito de hominibus, qui eos artem medicam docuerit. Morbi nominantur quidam, qui quo modo sanandi sint, ostendit. Hi morbi sunt notissimi atque homines multi iis laborant. Sunt aqua intercus, sanguinis fluxus, phtisis. Lege igitur *καὶ τὰ οὕτω κοινά* vel *καὶ τοιαῦτα κοινά*; plures enim morbi eiusmodi sunt.

VI. 13. 4. p. 251: *ὑμᾶς δ' Εὐφράτης ἀφήρηται καὶ τὸ σοφὸς εἶναι· οὗς γὰρ ψεύδει ὑπηγάγετο, πῶς ἂν οὗτοι σοφίας αὐτοὺς ἀξιώσων, ἧς ἀπέστησαν τῷ τὰ μὴ πιθανὰ πείσαντι;*

Manifestum est in fine huius loci verbum excidisse ad quod *πείσαντι* referatur. Nam causa, cur ii, quos Euphrates mendacio fefellit, laudem sapientiae amiserint, verbo omisso, non memoratur.

Lege *τῷ τὰ μὴ πιθανὰ πείσαντι πιθανόμενοι*. Quodsi feceris sensus verborum perlucidus erit et vitium sublatum, Philostrato indignum, qui ipse recte scripserit: *σοφίας θ' ὅστις ἐτέρῳ γίνεται ξύμβουλος, ἦν αὐτὸς ἤρηται, διαφύγει δὴπου τὸ μὴ οὐχ ἂ πέπεισται πείθειν κτέ.*
VI. 16. in fine, p. 254.

VI. 19. 5. p. 257: *ἦν γὰρ που νεὼς μὲν αὐτοῖς ἐξοικοδομηῆσαι καὶ βωμοὺς ὀρίζειν καὶ ἂ χρῆ θύειν καὶ ἂ μὴ χρῆ, κτέ.*

Vitium his verbis inesse mihi videtur ortum negligentia

librarii, qui ad verborum ordinem non attenderit itaque βωμους ὀρίζειν coniunxerit, quod minime potest.

Facili mutatione lege: νεὼς . . ἐξοικοδομησαὶ καὶ βωμους καὶ ὀρίζειν ἅ χρηθύνειν καὶ ἅ μὴ χρηθύνειν.

Verborum ordine non observato alii loci corrupti sunt et transpositione emendandi. cff. V. 35. p. 220: οὕτως ἐς τὸ μεθίστασθαι τῶν δοξάντων ἤκων, πολεμίῳ τῷ μετὰ ταῦτ' ἀπιστουμένῳ χρήσεται. Lege πολεμίῳ μετὰ ταῦτα τῷ ἀπιστουμένῳ χρήσεται. VII. 32. in fine, p. 312: ἀλλ' οὐχ ὡς αὐτὸς ἀδικεῖς ξυνειδῶς ἐκείνῳ τοιαῦτα, τοῦτό με ἀναδίδασκε. Lege ἀλλ' ὡς οὐκ αὐτὸς ἀδικεῖς, κτέ.

VI. 30. 1. p. 269: ἀξιούμενος δ' ὢν ὁ πατήρ ἐξηγοντούτης ὢν καὶ καλούμενος ἐς τὸ ἄρχειν πρὶν οὐκ οἶδ' εἰ ἀρχθῆναι εἰδέναι, δέδρια μὴ μειζόνων ἢ ἐμὲ χρηθύνειν, ἄπτωμαι.

Inaudita prorsus post οὐκ οἶδ' εἰ constructio et ipse indicativus οἶδα post πρὶν manifesto indicat non esse Philostrati verba, quae legimus. Erroris ratio haec esse mihi videtur. Ut verba οὐκ οἶδ' εἰ explicaret, scriba minus providus addiderat δέδρια, quod additum ea, quorum causa insertum erat, sede pepulit et alieno loco intulit.

Legendum erit: καὶ καλούμενος ἐς τὸ ἄρχειν, πρὶν ἀρχθῆναι εἰδέναι, οὐκ οἶδ' εἰ μὴ μειζόνων ἄπτωμαι.

VII. 2. 2. p. 280: νεανία μὲν ἦσθην ἄμφω, τὰς δ' ἀκαδημίουσιν διατριβὰς ἐπαινοῦντες σοφῶ τ' ἐγενέσθην καὶ οὕτως ἐλευθέρω.

Quo modo, qui laudat disciplinam academicorum, sapiens fiat idemque liber, minime intellego. Verbum requirendum est colendi vel simile quid. Imo pro ἐπαινοῦντες legendum erit ἐπασκοῦντες, quod verbum legitimum est et Atticis solemne.

VII. 23. 3. p. 304: τοσοῦτον ἡ γνώμη μετέβαλεν, ὅσον οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων καὶ μεταβάλλοντες τοῦ ἀπαιδευτοῦ τε καὶ ἀκολάστου ἡθους.

Qui meminerit versus Sophoclis in Antigona 478:

σμικρῶ χαλινῶ δ'οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας.

non dubitabit Philostrato mecum καταρτυθέντες restituere. Perfecto activi et antiquiores et sequiores utebantur ita, ut intransitivam haberet significationem, praesenti nemo unquam eodem modo usus est. off. Hesych. s. v. κατηρτυκῶς: τελειώσας· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐκβάλη πάντας τοὺς ὀδοντας. Bekker. Anecd. gr. I. p. 105; κατηρτυκῆναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλω.

VIII. 7. 27. p. 338: ἀλλὰ δεῖ ἄνδρός, ὃς ἐπιμελήσεται τοῦ περὶ αὐτὰς κόσμου, θεὸς ὑπὸ σοφίας ἦκων.

Pro θεὸς . . . ἦκων legendum esse θεὸς . . . δοκῶν moment me verba, quae praecedunt, (25) ὦ βασιλεῦ, φήσεις ἄνδρός δεῖσθαι θεῶ εἰκασμένου. Sermo enim non est de deo sed de homine deo simili.

Vix a me impetrare possum ut iam hic scribendi finem faciam. Sentio enim et in iis, quae conscripsi, multa esse non satis diu considerata et limata et alia mihi praeterea sunt in promptu, quae cum iis in lucem edere mihi erat

propositum. Id velim lector secum reputet aliud esse otio affluentem et omnibus auxiliis munitum et totum in hac una re versantem libellum componere et conscribere, aliud muneris negotiis detentum et oppressum tempore disserendi materiem anquirere et post multum laborem inventam ita disponere et enarrare, ut viris et doctrina et scribendi elegantia excellentibus satisfacere possis.

Erant praeterea, quae me cogereut ut intra breve temporis spatium hanc disputationem finirem.

Feci temporis angustiis coactus, ut potui non ut volui.

Quae quamquam non omni ex parte excusationi mihi esse posse, si res aliter cesserit ac speraveram, optime ipse intellego; at hoc tempore non aliter rem instituere me potuisse, ingenue profiteor.

The first part of the paper is devoted to a general
 discussion of the various methods which have been
 employed for the determination of the constants
 of the various systems. It is shown that the
 results obtained by the different methods are
 in general in good agreement, and that the
 constants are independent of the method used.
 The second part of the paper is devoted to a
 detailed description of the apparatus used for
 the determination of the constants. It is shown
 that the apparatus is simple and easy to use,
 and that it gives results which are in good
 agreement with those obtained by other
 methods.

The third part of the paper is devoted to a
 discussion of the various factors which influence
 the results obtained. It is shown that the
 results are independent of the method used,
 and that they are in good agreement with
 those obtained by other methods. The fourth
 part of the paper is devoted to a discussion
 of the various factors which influence the
 results obtained. It is shown that the
 results are independent of the method used,
 and that they are in good agreement with
 those obtained by other methods.

THESES.

I.

Philostr. Vit. Ap. V. 4. 190:

βωμοὶ δ' ἐκεῖ καὶ πενίας καὶ τέχνης καὶ Ἡρακλείους Αἰγυπτίου καὶ ἕτεροι τοῦ Θηβαίου.

Pro τέχνης lege τύχης.

II.

Philostr. V. S. I. 10. 2. p. 495:

πρῶτος δὲ παρέδωκεν Ἕλλησι πρᾶγμα οὐ μεμπτόν· ἅ γὰρ ξὺν δαπάνῃ σπουδάζομεν, μᾶλλον ἀσπαζόμεθα τῶν προῖκα.

Pro πρᾶγμα lege παράδειγμα.

III.

Soph. Philoct. 80:

ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.

Leg. τοιαῦθ' ὑφαίνειν.

IV.

Phil. V. S. II. 10. 2. p. 586:

"ὅτι", ἔφη, "οὔτοι μὲν οἶοι καὶ μεθύοντι παραδοῦναι μίμησιν, Ἡρώδην δὲ τὸν βασιλέα τῶν λόγων ἀγαπητὸν ἦν [ἄοινός τε καὶ] νήφων ὑποκρίνωμαι."

Quae uncis inclusi delenda sunt.

V.

V. S. II. 18. 2. p. 599:

"ἔχεις δὲ καὶ φωνὴν μέλλουσαν αἰεί."

Pro μέλλουσαν lege μελιτοῦσσαν.

VI.

Phil. V. S. I. 8. 1. p. 489:

ἦν μὲν γὰρ τῶν ἑσπεριῶν Γαλατῶν οὗτος... διφυῆς δ' ἐτέχθη [καὶ ἀνδρόθηλος].

Quae uncis inclusi expungenda sunt.

VII.

Phil. Imagg. II. 6. 3. p. 819:

ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν καὶ ὀρύττειν.

Pro ὀρύττειν lege δρύπτειν.

VIII.

Phil. Imagg. II. 9. 1. p. 824:

Πάνθειά ἢ καλὴ Ξενοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ ἠθους γέ-
γραπται, ὅτι τ' Ἀράσπαν ἀπηξίου καὶ Κύρου οὐχ ἠτ-
τάτο καὶ Ἀβραδάτη ἐβούλετο κοινήν γῆν ἐπισπᾶσθαι.

Pro ἐπισπᾶσθαι legendum est ἐπιέσασθαι.

IX.

Xen. Anab. VII. 7. 28:

ἐμοὶ τοίνυν μείζον βλάβος καὶ αἰσχιον δοκεῖ εἶναι
τὸ ταῦτα νῦν μὴ κατασχεῖν ἢ τότε μὴ λαβεῖν, ὅσῳ περ
χαλεπώτερον ἐκ πλουσίου πέννητα γένεσθαι ἢ ἀρχὴν μὴ
πλουτῆσαι.

Pro τοίνυν lege τόσῳ.

X.

Soph. Oed. Col. 454:

μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τε τάξ' ἐμοῦ
παλαίφαθ' ἀμοὶ Φοῖβος ἦνυσέν ποτε.

Pro ἦνυσεν lege ἦπυσεν.

XI.

Orthographia postulat ut scribatur *conviciium* non *con-
vitiium*.

XII.

Terent. Adolph. prol. 16 cum Ritschelio et Wagnero
legatur: *Hunc* adiutare, cet. Volgo legitur: *Eum* adiutare.

XIII.

Sall. Jug. 6:

Non se luxu neque inertiae [corrumpendum] dedit.

Quod ancis inclusi expungendum est.

XIV.

Cic. pro Marc. 2. 4:

Nullius tantum *flumen* est ingenii, nulla dicendi aut
scribendi tanta vis, cet.

Pro *flumen* lege *acumen*.

XV.

Caes. B. C. I. 44:

Si premerentur, pedem referre et loco excedere non
turpe existimarent, cum Lusitanis reliquisque barbaris *bar-*
baro genere *quodam* pugnae assuefactis.

Legendum videtur: cum Lusitanis reliquisque barbaris
genere eodem pugnae assuefactis.

XVI.

Cic. Epist. ad Att. I. 19. 2:

nam Haedui, fratres nostri, *pugnant pueri in alam pugnarunt* et sine dubio sunt in armis excursionesque in provinciam faciunt.

Infeliciter Madvigius Adv. Crit. III. p. 167 correxit *pugnam permalam pugnarunt*.

Praetulerim: *pugnam nuper malam pugnarunt*.

In eadem sententia excidit cuiusdam populi Gallici nomen idque *Helvetiorum* esse censeo.

XVII.

In formula „patres auctores fiant” cogitandum est de auctoritate Patriciorum, non de auctoritate Senatus.

XVIII.

Themistocles ab anno 463 a. C. N. usque ad 459 a. C. N. degens Magnesia ad Maeandrum, Satrapes Cariae fuisse videtur.

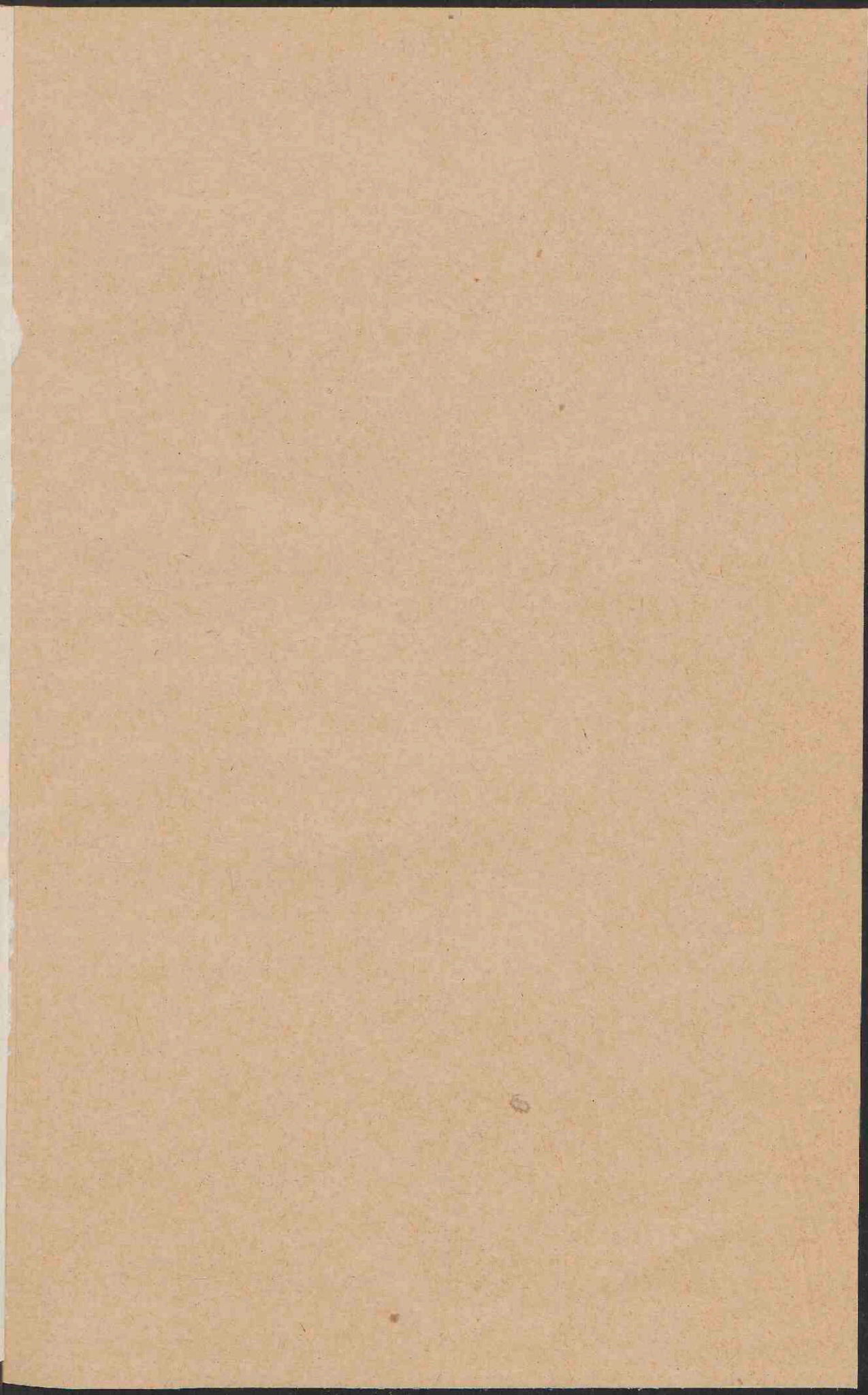
XIX.

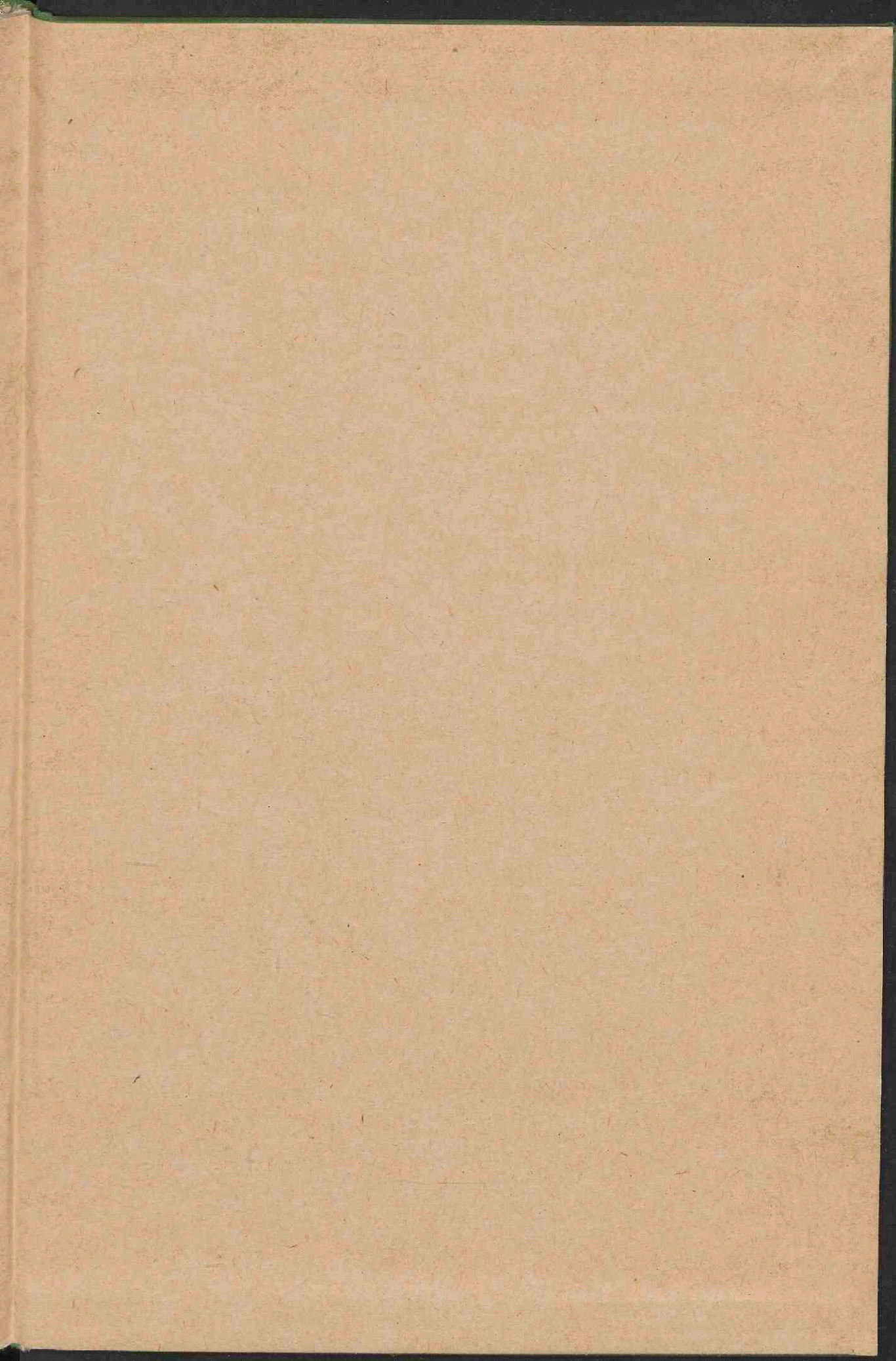
Immerito Imperatori Neroni adtribuunt culpam incendii quo Roma urbs conflagravit, Plinius H. N. 17, 1, 5; Suetonius Nero 38.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Praef. vs. 8.
p. 3. vs. 4. In fine adde: *demonstrem.*
„ 3. „ 10. sollemni, lege: *solemni.*
„ 10. „ 14. *προσιών*; hic et alibi litterae *σ* et *ς* commutatae sunt.
„ 20. „ 23. delenda sunt verba: cf. Cap. III.
„ 34. in fine. Vulgo; lege, hic et alibi: volgo.
„ 37. *γογγύζειν*, lege: *γογγιάζειν.*
„ 43. vs. 44. Pro Hes. 3, lege: Her 3.
„ 49. „ 4. *σρέφειν*, lege: *στρέφειν.*
„ 52. „ 7. Boeck, lege: Boeckh.
„ 60. „ 11. *τοις*, lege: *ταις.*
„ 60. „ 12. pro *διγίν*, lege: *διγών.*
„ 63. „ 6. pro Apolloni, lege: Apollonii.
„ 64. in ann. pro e. q., lege: e. g.
„ 68. vs. 19. pro 27, lege: 26.
„ 69. „ 10. pro augustiis, lege: *angustiis.*
„ 73. Thesis IX pro *γένεσθαι*, lege: *γενέσθαι.*
„ 74. „ XIII pro unclusi, lege: *inclusi.*

In capite III huius libelli accentus hic illic exciderunt, nonnunquam etiam suo loco cesserunt.

D
U
1